6 APR 1939

THE MAGAZINE.

St. Thomas' College, Trichur.

Editor:—(*Eng. Section*) JOSEPH PETTAH, M. A.

VOL. XIV.	MARCH, 1939.	NO. III.

Editor's Miscellany.

Events of a momentous character both at home and abroad have so thickly crowded themselves into the short space of three months that the bewildered Editor has wisely decided not to indulge in comments or criticism on any one of them. But we cannot so easily shirk one or two things which duty enjoins on us. Thus we cannot help noticing the 'great demise' that cast a cloud over the whole world—the passing away of the great Pope Pius XI. He was a towering figure, yes, a tower of moral strength, which stood 'four-square to all the winds that blew,' to all the perverted 'isms' of the day. Undaunted champion of truth and faith, of social justice, national concord, and international peace, he criticised without fear or favour, and launched his attacks against injustice wherever he found it, no matter however exalted or mighty the delinquent. And he spoke not with words of diplomatic ambiguity or vacillating indecision; but with a directness and force which bespoke the man of authority, and carried conviction home to every mind.

Verily, Pius XI was cast in the mould off which heroes are shaped; and the title of *fides intrepidus* assigned to him by the prophetic saint Malachy has been vindicated to the very letter indeed. All the world mourned the 'great departed' and paid striking tributes to his revered memory, and if Germany struck a rather discordant note, that was but one more proof of the uncompromising stand the great Pope had taken against all iniquity and injustice.

Habemus Pontificem, we have a Pope; yes, Pius XII has succeeded Pius XI, and succeeded, too, to the motto, the policy and work of his illustrious predecessor. As Secretary of State to the late Pope, Cardinal Pacelli was already a world figure. No happier choice could have been made and the enthusiastic, acclamation which has greeted it from all over the world leaves no doubt of the high esteem in which the new Pope is held by the nations. And yet the world perhaps knows Pius XII only in part: he is to most people a great statesman whose beneficent influence may always be counted on the side of what is right and true. But the predominant trait of his character,—his absorbing piety, his deep spirituality, his devouring devotion — is known only to those who have studied him at close quarters, and yet it is this that will enable him, more than his statesmanship, to stem successfully the rapidly surging tide of modern materialism and irreligiousness. He is to be the Pastor Angelicus, according to St. Malachy; and any one who knows Pius XII at close quarters can rest well assured that the prophecy shall be fully realised in the new Pope. We beg to tender our most respectful greetings and most humble homage to the Supreme Pontiff. *Ad multos annos!*

Nearer home we have to mourn the loss of one who was for several decades a prominent and popular figure on the educational stage of Cochin. The late Rao Sahib C. Mathai was one of the most successful Directors of Public Instruction of Cochin, and much of her present educational progress Cochin

owes to the enthusiastic initiative and able guidance of that zealous pilot. What used to strike us most in the noble make-up of the late Director was the very wide range of his sympathy. His ever-youthful interest extended not only to every variety of new educational experiment, psychological or mechanical, but to many matters besides, which had a bearing on the moral or material well-being of the masses; industrial schools and agricultural training, sports and scouting, cottage industries and Co-operative movement—all these, equally with the Kindergarten Method, the Dalton Plan and the Montessori System, claimed his careful attention and received zealous encouragement. Of personal integrity and official rectitude he was a model. There was an aim and a purpose in his life, and we are very happy to know that he passed away in peace and serenity with the firm conviction that he had performed his mission in life.

x x x x

The Minister in his alma mater. The Hon'ble Chevalier C. J. Varkey, M. A., K. S. G., has been kind enough to pay a visit to his *alma mater* and to preside over the High School Day Celebrations. The City Fathers of Trichur did credit to themselves and honour to the Minister by presenting him with a Civic Address. The College, too,—High School and College Departments combined—gave him an Address of cordial welcome and hearty good wishes. And then, too, the Chevalier was the centre and chief guest of a crowded programme. The public of Trichur met him at a garden-party; the Catholics at a dinner at the Hotel Central, and the Bishop of Trichur at a lunch at the Episcopal Residence. And everywhere Mr. Varkey had an apt and happy word to say in reply to the toasts proposed in his behalf.

x x x x

The College Day and the GrandSocial. The 4th. of March was a *gala day* for the College. The spacious College Quadrangle

was gaily decorated and brightly embellished with sparkling bulbs. The public meeting which began at 5.15 p. m. was a crowded audience, consisting of His Excellency the Bishop of Trichur, many distinguished officials and non-officials of the town, and several hundreds of students. Mr. T. R. Venkatarama Sastriar of Madras presided; while Rev. Fr. Murphy S. J., Principal of the Loyola College, gave the Day's Address.

Mr. V. Achyuthan Nair, M. A., of the English Department welcomed the guests in a short felicitous speech. The President then rose amid cheers to make his introductory speech. He thanked the authorities of the College for the great honour done to him. He was very glad of the opportunity given to him to meet such a large gathering of the younger brethren of the country. If he carried his 65 years of life about him rather lightly, he would put it down entirely to his habit of associating with the younger friends on equal terms. He had more friends among youngmen and students than among elderly men. Far from thinking that he had words of wisdom to utter to them, by which they should profit, he esteemed it a great pleasure to exchange views with them whenever he had the opportunity of meeting them. He congratulated the St. Thomas' College on having been able to celebrate together its anniversary and its golden jubilee. The completion of fifty years of life and its celebration was an occasion for great rejoicings.

Mgr. John Palocaran, the Principal, then presented a brief report of the College The annual reports of the College Union and the College Malayalam Society were presented by the respective Secretaries (The Reports appear elsewhere in this Issue.)

Rev. Fr. Murphy's Address.

Fr. Murphy then delivered his Address on 'University Education'. He began by thanking the authorities of the College for having given him an opportunity to renew his acquaintance with Trichur. He congratulated them for the splendid record

THE 'UNION' COMMITTEE.

of work they had achieved during the past fifty years. He hoped that record would be maintained and that University education would continue to flourish in Trichur with as much vigour as it flourished in the past. Continuing, Fr. Murphy said: "University education has now come in for a good deal of condemnation. Sometimes the condemnation is overt, sometimes it is more implied. And the reason is that the University education does not provide employment to all people. I think that this undoubtedly is a wrong attitude to take with regard to University education. The critics should understand that it is not the function or business of Universities to secure employment for those who go out with their diplomas and degrees. Universities may set up side-shows, such as information-bureaus, employment-bureaus, etc. But the Chief work of University education in these days is to equip young men for employment. I am glad to think that in this the University remains unchallenged in its supremacy. It has successfully turned out men to occupy any position in life. I am speaking now of University education under the Madras University. It is certainly well ahead of its kind in the number of technical colleges which it provides for young aspiring men and women. You have the Teacher's College, Engineering College, Medical College, Agriculture College, Forest College, etc. Undoubtedly these secure employment for many men.

But I now speak rather of the ordinary routine through which the young students are passing, the ordinary routine of work done in Colleges like the St. Thomas'. And pointing to that routine I ask myself the question here and now: In what is University education wanting? What are the ordinary avenues of employment to which our young men look forward? I may answer that they look forward to the post of overseers in the Railways, in the Harbour, in the customs, in the Police, etc. Some look forward to clerical and some to Secretariate work. Does the University in any way fail to turn out men who are

capable of carrying out these works? I can answer without a shadow of doubt that Universities are not wanting in this respect. Universities do turn out many young men fully equipped. You cannot indeed expect the University to equip any individual for the very specific employment he is going to get. You cannot expect the University, for instance, to give the student a training in insurance; although, as a matter of fact, you are well aware that those who take mathematics have to study the laws of averages on which an insurance policy is based. Sometimes you find that those who are not able to go for University education take the next best thing, i. e. some kind of commercial training. They do not go to the top, and they seldom rise above mediocrity. They seem to stagnate round a pension of Rs. 40 or 50 per month. But the University takes a longer view, a broader view. It gives an all-round general training to the man; to all his faculties, chiefly mental, so that when a young man comes out with his Degree, he is trained to take up responsible posts of administration, to occupy posts involving long vision of policies. He goes ahead, with success after success, provided he is given proper facilities to pick up work. The training given in the ordinary lecture rooms and other classes of the University do really teach these men to think—to think coldly, clearly and coherently, without being moved and upset by passing gusts of political passions or patriotic prejudices. In every department of the University, in mathematics, in science, in history, in philosophy, the student is trained to think and to sift arguments for making reasonable conclusions. Taking, for instance, the study of calculous, you may be asked what you are going to do with a profound study of the subject. Majority believe that they will find it of absolutely no use in life. But I say that the mathematical training it gives you, enables you to keep your mind clear and concentrate it on any definite line of thought. It is such training that enables young men to come up as leaders in due course.

The difference between the leader-writer and the ordinary reporter is generally an instance of the difference between the man with University training and the man without it. The ordinary reporter can only give a matter of fact account of occurences. He understands little about their political or social significance, that is the work of the leader-writer. He construes and interprets events, understands the tendencies they indicate and educates and leads public opinion.

If there is no employment ready at hand for every graduate coming out of the University, it is not fair to put the blame on the University or the Government of the country. The supply of employments in the country depends on the national initiative and enterprise. In some spheres of national activity we do find there is scope for the absorption of all the men turned out by the Universities with appropriate training in that line. Thus the Agricultural Departments of the country have absorbed the entire output of the Veterinary Colleges so far, and offer to find employment for many more. That is the result of the attempts now being made all over the country for the improvement of cattle. Similar attempts along other lines of national well-being, agricultural, industrial, commercial, or financial, will surely provide scope for the employment of many more of the trained men turned by other kinds of Colleges.

One word now about another charge which is frequently levelled against the Indian Universities. There are those who put them down as agents and bulwarks of British imperialism. But those who make this charge lose sight of two important facts connected with our Universities. The first is that these Universities are now run by Indians. You will find an over whelming majority of Indians. on their administrative bodies. The second fact is that these Indian administrations have not found it worth while to effect any change in the aims or methods of University education, which their predecessors had set up in the past. Indeed these aims and methods have not had any

change for the past thousand years. Nay more, we find them the same in the Athens of the 4th century B. C. as they were in the 13 th. century Oxford. The actual subject matter of the various lines of study may have changed to suit the changing times and surroundings. In some of these lines as for instance, in Philosophy and Mathematics, even the subject matter has had no appreciable change. The old master minds like Aristotle and Plato, Euclid and Pythagoras, still hold the ground as they did in the ancient past. In literature and history in physics and chemistry, in politics and economics, the nature and variety of the subjects studied may have changed. Nevertheless, the general aim of University education has remained just the same, viz, to equip young men and women to play successfully whatever role awaits them in life. And the method of doing it was also the same, namely, to exercise and train up the memory and the mind, to develop and refine the instincts and tastes, to strengthen and season the will, by lessons in philosophy and science, in history and literature, in arithmetic and algebra, in politics and economics"

x x x x

The President then distributed prizes to the winners in the various literary and sports competitions as well as to those who had distinguished themselves in the University and class Examinations. The following are the lists of the prize winners.

CLASS PRIZES.

a) Religious Instruction:—

Cl. IV.	V. J. George.	Cl. II	P. J. John.
,, III	V. K. Iype.	,, I	P. K. Jusseenju.

b) Ethics:—

Cl. IV	S. Subramanian	Cl. II	K. Ramagopalan.
,, III	N. V, Ittiachan.	,, I	K. RamunniMenon

Continued on page 128.

OPENINGS.

By "VIE".

Having failed to secure any job after taking my Honours Degree in the first class, I was attracted to what are known these days as independent professions.

Insurance salesmanship first claimed my attention—the rosy prospect of earning hundreds of rupees as commission for the business you have turned over. But I soon found that this line was certainly not to my taste and would not bring me any money.

I then turned my attention to journalism. Here at last, thought I, was the vocation for me. No drudgery, no boss, no quill-driving, nothing of the sort. You write at your leisure when you feel the "itch" and the post brings you nice little cheques every week. It is no very difficult matter to turn out articles or stories for newspapers and magazines and stories for films. Sure, I have the taste for it. But if only I could take up some postal tution in one of the most famous colleges of journalism in England, all difficulty would soon be overcome.

To the pages of the "Strand" I accordingly turned. There were not less than half a dozen schools of journalism and the advertisements stared me in the face. As I read through them I found it more and more difficult to select one institution to which I should post the coupon for a "gratis" copy of the prospectus. One advertisement, however, was definitely reassuring and said: "The art of writing for the press and the cinema is no gift. It is a science that can be acquired by proper training and diligent study". This decided my mind. There was also a list of reasons, why I should join the "National College of Journalism" in preference to the blooming others of the kind.

Straightway I got myself enrolled as a student of the great and justly famous "National College". Week after week the postman brought me my lessons. I studied happily in the privacy of my little home. One day, however, the stream of lessons stopped. My training was over. I had, it seems, become a real journalist at last. I was to choose the paper or journal which would publish my maiden efforts.

I carefully penned about half a dozen short stories and some articles on burning topics of the day, and despatched them to some editors. I eagerly looked out for my name to appear at the head of these stories and articles. But did any blooming editor publish any of them? No, not one. These editors, you must know, are a capricious lot, unable to distinguish trash from real good stuff.

They were indeed a "deuced" lot—but certainly not all of them. The editor of the "Sphere" was noted for his literary judgment and willingness to encourage amateur talent. To him, therefore, I addressed my articles and stories. There were some others also to whom I submitted my productions for publication, expecting to be paid at the "usual rate".

The editor of the "Sphere" would certainly recognise my abilities. At least he cannot easily ignore the training I had received from the "National College". It would only be a question of a few weeks for me to get my first little cheque; and just a matter of a month more for me to become a regular contributor. Then, indeed, all would be well with me. The very fellows who once rejected my articles would condescend to ask me to write for their papers and would feature my name on the panel of the front page. Then will I become a full-fledged writer and journalist.

Agonising indeed were the days I spent, expecting the postman to bring me a letter with cheque enclosed. What was all this postal tuition course for, if I could not make at least a decent two-figure cheque out of my pen?

I grew more and more dejected as there was no sign of the postman. At last, one bright morning the long-awaited letter did come. It was indeed from the editor of the "Sphere". My heart gave a throb against the ribs as I tore open the envelope; but what was my chagrin to find in it no cheque at all, but only a letter in which the editor regretted his inability to accept my manuscript and advised me not to be disheartened, for failures were only stepping stones to success.

I was desperate at this. I snatched a sheet of paper from my table and wrote:—

"Sir,

While thanking you very much for your letter, I must tell you that you are entirely mistaken if you are under the impression that I ever care a hang for your stepping stone philosophy."

After despatching this letter, I lost no time in casting to the winds the diploma I had received from the "National", and seeking a job in the clerical line. [And now the journalistic urge or rather "itch", as you call it, seems to be upon you once again, and I find the prospect is not so hopeless, after all. Ed.]

Adieu, Adieu!

(C. M. C.)

The College is about to break up for the Summer Holidays. In the whole round of the academic year, the arrival of the Long Vacation is perhaps the brightest time for the juniors. They are happy in their temporary escape from the walls of the Temple of Learning. Days are sweet for them in the anticipation of all that the Long Vacation means. But different is the case with us, the students of the graduating class. Already a further horizon is opening to us. Most of us will soon have

done with the College, and be out in the business of life. We are looking out upon life eagerly, expectantly. For the time being, however, we are bracing ourselves up to meet that elusive, mischievous thing called the University Examination. That Examination with its sleepless nights and fevered days, with its Question Papers set with the calculating cruelty of the Examiners and its Answers given with the martyr-like resignation of the Candidates, with its insulting distinctions of rank, and its hideous percentages of pass, is already at our elbows.

When, after we have taken the Degree, we remain "unemployed," or are caught in the toils of practical life, it might give us great pleasure to conjure up a pictured vision of our College Days. But this is hardly the time for anticipating a restrospect. Let me, however, take this opportunity of telling our Professors how much we owe them. We have indeed received a good deal from them in the way of intellectual food and sound moral wealth. It is hardly necessary to say that we have gone perfectly even with them. Indeed it is the restive schoolboy who regards his masters as "a mixed assortment of tyrants and freaks." In the College the relations between the Professors and Students are peculiarly felicitous. Let me add—

"In fairness be it said we owe them much. And let us hope the future has in store That one and all shall shortly owe the more."

An outgoing student must surely have something to tell his junior friends; and, perhaps, they will not take it amiss if he offers a few words of advice or caution. He would not, of course, claim superior wisdom, but he may be credited with increased experience. It has become a common place to say that the present system of instruction and examination in our Schools and Colleges has very many grievous defects. It has appeared to me that one such defect is that in the College an average student has no sufficient motive for steady application to his studies, except the pressure from his Professors. He has the feeling that there is no need to be so very feverish about

the business. Very often a student, who has frittered away the better part of his two years' course, but has concentrated assiduously upon a few lucky pages of Guide Books just on the eve of the Examination, manages to pass. Those who come after him, have got this comforting example before them. It is true that students who are thus content to drift, very often come to grief. But this gloomy aspect of the question is conveniently overlooked. If that other student who went before me could pass so easily, why mayn't I? Maybe a weak argument; nevertheless it has its sway in the mind of many a student. The Examination inspires only so little seriousness that even the conscientious student who constantly feels that he ought to be getting to regular work, never really starts on it, but drifts with the rest. Under the circumstances, it will be useful to remember that time wasted is time lost for ever, and that time is precious. Very often we forget this obvious truth, and in the end we are left with a yearning regret for lost opportunities. Also, it is clear that any student who hopes to profit by his remaining in the College should have something more than passing the examination, as his goal.

Some of us have been together for four years. We have spent these energetic years together in these venerable halls; and, perhaps it is hard to part. Here, again, I am forcibly reminded of another of the many defects of our present system of education. It is extremely unfortunate that under the present system evey student is to many others just a name and very often merely a number while he is at College, and after that not even a memory. I have always thought that, by some arrangement yet to be devised by our University, there ought to be set up in our Colleges a sort of intimate personal relationship among the students, as also between them and the staff. It will be interesting to study how this is achieved in Western Colleges. At any rate, it would be well for us if we organised an Old Boys' Association.

No wonder if the juniors go about with happy faces. They

leave the College only to return—they go even as a child leaves its mother's side, and turns cheerfully to its toys. But we go in a much more real sense. O, Alma Mater! thou sendest us away with the loving kiss of the Degree on our foreheads. We go, but our hearts are heavy with varied misgivings and fears. To thy consolation be it said that we have great faith in the strength thou hast imparted to us. We bid thee farewell and turn to go; but stop and gaze wistfully on thee, our minds crowded with many a sweet memory. We turn finally and walk away into the wide world—into the midst of so much confusion and uncertainty. But let us assure thee that, while we pick our way through it all, it shall be our untiring endeavour to prove worthy of the loving care thou hast bestowed upon us. Adieu, Adieu! [Yes, adieu and godspeed! The mother's wistful eyes follow you. Keep erect, play the game, and trust in God. Ed.]

The Murderer's Escape. [SHORT STORY.]

[N. K. Gopal, Senior B. A. Class.]

On the outskirt of my villa, my little nephew was playing with my young dog, Tully. It was an evening. The sun was gradually disappearing under the rolling waves of the western sea. The incinerating heat had died away but the horizon still retained a crimson brightness. A buzzy breeze blew as a universal sigh of relief. Their game was in progress and the boy threw one more piece of bread to his companion. But this time he ordered Tully to jump thrice before he touched his meal. The dog had completed two thirds of his work when my neighbour's cat, Dizzy, stealthily appeared on the scene and went away with the reward for which Tully was straining

every one of his nerves. He tried to run after the thief but catching him by the neck I prevented his attempt.

Night closed in. The sky was almost clear and stars peeped through thin sheets of white clouds which hung upon it. Not a sound broke the nights' silence. The balming breeze had not yet returned to its dungeon.. At last the increscent moon rose in her exhuberant silvery brightness. I was on a chair completely absorbed in thought.

A rustling noise was heard on the thatched roof; it ceased for a while and was heard again. A growl that escaped the mouth of my Tully followed. I felt in advance that something ominous was near at hand and hurried to see what was going on. Tully was sitting with his eyes fixed on Dizzy. Of the eminent and irresistible peril, Dizzy was quite certain and her heart seemed to leap into the mouth. Still she stared at him.

"Forbear Tully, forbear" I shouted. But it was no avail the furious dog frounced upon its prey ere the last word of my command had been completed. The wound was indeed beyond recovery; blood streamed out: and from her eyes which wistfully looked at her opponent brightness was rapidly vanishing. She breathed speedily but every moment it was growing lighter and lighter. Her last moment had arrived; serene calmness and sublime tranquility spread on her face; her pale eyes glowed again with astonishing brilliance; her parted lips embraced each other; she breathed a last heavy breath—and then all was still.

Poor Dizzy! she perished. She had discovered something delicious on my roof. Or else she would not have dared to come again on the self same day on which the seed for a quarrel had been sown. She might have thought that she would easily escape her rival's notice. Alas! She was destined to submit to the cruel fate. Never did she think that she would have to pay for the bread with her life. But it came to pass much against her expectation.

Tully was there, carefully observing with a philosopher's eye, the passions and sentiments that passed through his victim's mind. He saw Dizzy in death agony, he witnessed blood oozing out of the mortal wound, he observed her breath decreasing to final cessation and her eyes fading, and he saw her passing away. Still his mind remained callous. He assumed the look of content and satisfaction of a university student who had fared well in his examinatian, the air of a truimphant commander and the dignity of a prime Minister who had saved his country from the dangers of a war. At times he seemed to question my authority to interfere in the affair.

Any way Tully deserved punishment. I cast an odious look over him. He knew that I would not forgive a crime— a murder that deserved the capital punishment, a murder that was committed much against the voice of duty and call for obedience and that too under the very nose of his master whose very heart would melt away at the sight of the slightest bloodshed or pain. He yielded to the mere desire of vengeance that was gnawing at his heart, in spite of my command.

The next moment saw me ready to punish Tully. His proud eyes rested upon my face as if to peruse every sentiment it reflected. A cane in hand I ordered him to come near. He wagged his tail and approached. I looked terribly wild and in my eyes which were burning with anger he read death. He understood what was to follow. Suddenly his tail stood still and his look grew intense. I thought he was going to rebel against me—a mean fellow, who, for a piece of bread, had spilled the life blood of the poor Cat, Dizzy. But I was wrong. He was preparing himself to receive the punishment. I gave him a heavy slat. He screamed not. "Clear out", I ordered, 'and never come back".

A gloomy despair spread all over him. He hesitated to go. "Go" I shouted again. Still he persisted. My indignation burnt and I gave him one more. He slowly moved towards the gateway and stepped out. But there stood still, looking upon

my face. I repeated the same order. He turned and walked. I followed him with my eyes. With his tongue dropped down and his tail curled between his legs, he was going. At times his down-cast eyes turned to me. It seemed something of my own was accompanying him and when he was abcut to vanish I could not prevent it, his name escaped my mouth.

Tully stood before me panting and wagging. He bowed down and prostrated. Affection was in his eyes and he licked my foot.

A Short Walking Tour.

[M. L. Paul, III Class.]

Early on a January afternoon I set off along with Steve, for unlike Stevenson I like always to go in company and I can very well see "the wit of talking and walking together." The hour was not at all pleasing, it being rather hot. But my friend was persistent on starting at that particular time for no other reason than that he is fond of walking on hot days. Anyhow, I had the unique satisfaction of obliging my friend, and at the same time, of enjoying certain jolly humours—the pleasant excitement at the start and the pleasing satisfaction at the end of the tour.

We had no definite programme, but here again my friend came forward with an adventurous idea—to visit the origin of the 'Parathoad', a small river in the neighbouring fields, north of the town, the waters of which, they say, flow into the Arabian Sea. This Parathoad is known by different

names at different places. For the time being, I had no better programme to offer. Consequently, my friend's suggestion was accepted and we directed our steps towards Parathoad.

Entering the fields, I felt the heat of the sun as almost unbearable. Not even crows were to be seen at that hour of the day. But the jubilant face of my friend never betrayed even the slightest sign of discomfort at the excessive heat of the day. At one end of the fields, under the shade of a tree, some two or three cows were taking rest. Thirty minutes' walk brought us to the Parathoad where, under the scorching Sun, two washermen were washing clothes. Hitherto we were walking in a northward direction; but henceforward we continued our journey eastwards, closely following the course of the river. Many were the obstacles in the path we chose. Sometimes we had to jump over thorny bushes and at other times we had to walk through muddy water. This, of course, impeded our quick progress, but slowly we pressed on.

At last, we reached a place from where we could not movean inch forward, for an impenetrable wall of thorny plants, with an only outlet for the river, obstructed our path. This hindrance had not been expected. We were now helpless and obliged to take rest. But though thwarted in our original attempt, we were nevertheless partly satisfied, for that place was so charming and fascinating and there we had some pleasant experiences. It was about five then and no more we felt the heat of the sun. Further the tall tamarind trees that surrounded us and the cool wind that was blowing greatly comforted us. Looking northwards, we could see certain peaks of the famous 'Anappara'. From the hills behind it, covered with bushes and small trees, we could hear the noise of water falling from rock to rock and if our inference is correct, the Parathoad rises from there.

On the other bank of the river two anglers were seen fishing. It was interesting to watch them angling but all the time we waited there only once one of them had a catch. But we found there a more successful fish-catcher at work, the golden

coloured king-fisher, which is, as its name signifies, an expert in this line. And how easily it catches them! All on a sudden you can see the bird appearing above the water at a height of some ten or twelve feet; a few seconds the bird, fluttering its wings, rests there as if suspended in the air; then a sudden and perpendicular swoop into the water with amazing rapidity and the next momet it is off again with a tiny fish in its beaks. Success is not always guaranteed in such attempts, but rarely the bird flies back from the water without a fish.

A stem of the palm-tree, placed across the river, served the purpose of a bridge. My friend merely to satisfy a sudden whim of his, was crossing over this bridge to the other bank. Carefully balancing himself, and slowly moving his steps, he had reached the middle of it, when suddenly he saw the angle rod of one of the fishermen going up and at the end of the string on the hook was a tiny fish struggling to regain its freedom. This sudden action of the fisherman told upon the nerves of Steve. He lost his equilibrium and fell into the water with a splash. But being an adept swimmer he soon came out of the water and seeing me laugh, replied me thus. "Now, look here, old fellow. I deliberately jumped into the river, for after the walk in the hot sun, I wanted to have a plunge in the cool water."

Our stay there did not extend any longer. The sun was already slowly sinking in the western horizon with all its celestial splendour. Almost deserted and still lay the vast expanse of paddy-fields in frount of us, presenting a sight majestic and impressive in itself. But for the delightful sound of the water falling from the crevices of the rocks and the singular whistles of the peasants in the vicinity calling in their cattle, there was nothing to mar the silence of the hour. A slow and pleasing wind was blowing and the tree-tops gently murmured a good bye to us.

Buffoon Ramu.

[R. Krishnan II U. C]

There was one particular fact about Ramu, which placed him in the company of Sankara, Alexander the Great, and Michael Collins. He entered life proper at the same age when they quitted it. Ramu was thirty-two.

On the credit side Ramu possessed a non-transferable B. A. Degree, wrested from the University, as it were, with much trial and trouble, on the nineth examination expedition—a Degree which he was quite prepared to assign, transfer, sell or mortgage for any pittance if any body could and would but make an offer; a head full of snow-white hair outside and plenty of Bacon, Boyles' Law and Binomial Theorem inside; a tawny face horribly marked with small-pox, at the sight of which stranger children shricked out of fear; large quantities of fat hanging uncouthly about his person and showing unmistakable signs of not parting company, do what he might; a nickname 'Black Ape'. (which had no reference to his B. A. Degree) clinging to him like a shadow and fitting him as a glove; a fashionable wife without any claims to beauty or accomplishments, whose constant indents on his purse for clothes and cosmetics were only equalled by the demands of their children for note-books, pencils and other sundries; a dilapidated house and half an acre of 'punja' in dispute, both heavily encumbered, and some paltry cash and plenty of pluck.

One the debit side—well, the question never troubled Ramu.

With this stock and capital Ramu soon began an adventurous career of application-writing. In order to facilitate his work and to ensure that all his applications were couched in 'choice' English, he specially devised a form that would suit

all purposes and occasions, and with more foresight than wisdom, he got printed a thousand copies of his 'pattern' application which ran as follows:—

Most Respectable Sir,

"Having been made to understand that there is a vacancie for a post of..............I most bumbly beg leave to patishion and applicate for the same.

"I am a mathematical and physical graduate with amble knowledge all theretical and practical subjects that your honour might deem it necessity for me to carry on properly and politely all the duties falling on my head to the full satisfaction of my superiors and admiration of my inferiors.

"My age is two and thirty. I am sure to infuse a youthsome spirit into my work.

"I humbly pray that you would be good and generous to appoint me for which act of goodness and generousness I would be beholden unto you for ever.

I humbly beg to remain,
Your most obedient servant,"

From the post of 'amin' to that of probationary Dy. Superintendent of Police, from the post of attendant in a bank to that of secretary, there was not a vacancy to which Ramu did not apply and look for a hopeful answer. But no appointment order came to him. Occasionally he received a note which he would open with thumping heart and fond expectations only to read the endorsement "No vacancy at present" or "The vacancy has been otherwise filled up".

Ramu tried recommendations also. Through one of his distant uncles he got a letter of recommendation to a friend of an ex-cook of Sir so and so, Revenue Member, and paid periodical pilgrimages to the house of that friend, until at last he was pleased to introduce Ramu to the ex-cook, who, whereupon, was good enough to state that he could not do anything in the matter as Ramu was overaged. "If you had only come to me seven years earlier, I would have given you a

jolly good job", he said with regret, and Ramu had to come back. Ramu then tried other avenues, but with no better results.

But he was not discomfited. "Failures are the pillories of success", said he, as he slowly remembered the truth of the old adage: "If at first you don't succeed, try, try, try, again"

And try again he would, even if he failed a thousand times. Did he not pass the B. A. Examination on his nineth chance? Really, life gives its pleasures to the man who ventures, to the man who remains undaunted by failures.

Ramu started a Tutorial College and advertised in the papers. "Grand Tutorial College, Students coached up for Cambridge, London and other Indian University Examinations and Government Tests. Charges cheap. Postal education a specialism. Apply sharp to Principal. Ramu B. A." Principal Ramu smiled at his own wisdom and awaited students.

But———Time showed that the Grand Tutorial College scheme was a still-born child.

Ramu now blossomed into an annotator. His industry was equal to his pluck. He produced "S. S. L. C. English Examiner," "English Made Easy for High School Students," "History Catechism for Indian Pupils and Peoples", "Digest Matriculator" [the title specially thought out to make the book look very learned], and "Everybody's Guide to Intermediate English" The real pity of the whole thing was that no publisher would print them, and the student-world lost the precious wisdom of Ramu which would have greatly helped many a student to fail and fail abominably.

Ramu's advent into journalism bore no fruit either. One after another his manuscripts came back like an unwanted daughter returned to her parent's roof. But it should be said in fairness to the editors, that they gave him their compliments and expressed their great regret for their inability to publish his articles. Only one editor was rude enough to request Ramu

to send him no more of his stuff and cause him mental disorder.

The next move on the part of Ex-Principal Ramu was to consult astrologers. He wrote to the Tilak Astrologer [the chap who predicted the time of the late Lokamanya's voyage to England], to Professor M. N. K. Pooley, to Jambuka Astrological Studio, and to many others. They all agreed in saying that his 'time' was bad at present and that the future was bright; they also agreed in demanding more money for more detailed prediction. But in such of the details that they had given, they differed hopelessly. One had said that Ramu had a 'charming' personality, another had complimented him on his mastery of English, and still another on his excellent 'patrimony'. "Hell-stick and fiddle-fire!" he cried on seeing these predictions one day, perhaps, for the hundredth time. "It is no good to depend on these astrologers".

Ramu now tried some travelling agencies for selling journals, law books, insurance, swadeshi cloth, German knives, Austrian pencils, Aligarh locks, and other things. But the misfortune that dogged him in his prior enterprises dogged him here also, and Ramu once again became a free-man or 'a gentleman-at large' as he called himself.

Even Ramu's pluck changed colour. What was he to do? Join Law College? Absolutely impossible for want of funds. Become a 'sanyasi'? The idea was really alluring, Saffron robes would become him, he thought. And then, he would also change his name with his dress—Vidyodaya Devananda Saraswathi, disciple of Brahmodaya Sishtananda Bhavabhuthi of Mount Kailas. Very attractive it would be, no doubt. He would also go from place to place, see many men and things, observe the vow of silence if things grew uncomfortable, and do a thousand and odd things. But—but—what to do with his family? Who would take care of them? No, no, he could not become a 'sanyasi'? Starve? Why not? How many of his countrymen did it every day? At least he must begin with coffee. He would

try. But that itself would not solve the problem. What was he to do? Commit suicide? Just a letter to his loving wife, another to the newspapers on the daily tragedy of a graduate's lot, and then a slip into eternal darkness. A drop of potassium cyanide or a plunge into the roaring sea, or—well, there were many ways of doing it. Death seemed more liberal than life.

Ramu had reached the heigt of pessimism. Never in his life had he felt like this. His head grew dizzy, his heart went pit a pat, and he sank down.

When he rose, his eyes caught sight of a newspaper advertisement. "Wanted——An actor for the Ranjitha Mahavilasa Dramatic Company, Salary according to qualifications. Apply in person." Ramu dressed himself as elegantly as he could and started at once.

The Manager looked at him, at his face, at the colour of his eyes, at the colour of his hair, at his 'baggy' figure, and gasped out: "You—you·········for an actor!"

Ramu thought the game was over. He was about to retrace his steps, when the manager, suddenly struck by an idea, called him back.

Some business talk and the contract was entered into.

Ramu joined the staff of the Ranjitha Mahavilasa Dranatic Company.

Three years have passed since then. Ramu is now a star actor. Buffoon Ramu's name appears in very bold letters in posters and newspapers. Thanks to Thyagaraj Musical Emporium, thousands now hear his buffoonery through the gramaphone records released every month by the Company. He now keeps a Buick, a retainer, and a bungalow. His wife and children scintillate in diamonds. Still, with all that, he seriously objects to the publication of his picture in journals and newspapers.

A Word on Superstition.

[P. I. David Cl. III.]

The life and essence of superstition is the disregard for the relation between cause and effect and the absurd and idiotic belief in charms, spells and dreams. The foundation of each and every superstitious belief is nothing but ignorance. It may fairly be affirmed that superstition is the child of ignorance and mother of misery.

There is scarcely any nation, family or individual on the surface of the earth without some cloud of superstition, even in this so called civilized times. Besides, it is remarkable that India and her people suffer at the hands of this devil, much more than many other nations. Millions of them believe in lucky and unlucky days and numbers. Friday is regarded by many as a very bad day to commence a journey, to marry, or to make investments on. The only reason given is that Friday is an unlucky day. But, every reasonable man knows, that that day has no greater effect or influence upon the winds and waves of the sea and the stability of the banks than any other day of the week.

Similarly, it is believed that it is very dangerous for thirteen people to dine together. The believers say that one of the thirteen would die within an year. Now, there is no possible relation between the number of the people who dined and the individual diseases. Really, the larger the number, the greater is the probability of a death within a year. And yet how many there are among our so called educated men, who would turn pale as death if they find themselves in a company of thirteen!

If a man who starts on a journey sees a cat crossing the way in front of him, he considers it to be an ill omen and returns home; because he is afraid that he will have to face some danger. But, on the other hand, if he meets a cow, an ox

with a rope, a funeral or a carpenter, he believes that his trip would be a complete success. Those people do not realise the fact, that nothing that they see on the way is in any way connected with the future incidents. This kind of belief is nothing but an idiotic one.

Again, the breaking off of a bronze article is believed to be a fore-runner of an impending calamity to its owner. But actually it is the mere result of the careless handling of the thing, and it never indicates any future danger. In the same way the fall of a lizard on one's head is according to many men the sign of some danger that is waiting for him. They fail to understand that the real reason for the fall of the poor creature is the slipping of its legs in its hurry to catch an insect. The howling of dogs at night also is considered as an ill omen.

Some people, even though they come to understand that they have forgotten to take something when they are just out of their gates, hesitate to return; for they are afraid that such a return has a very bad consequence. Besides, many people believe in dreams, especially in those seen after midnight. But as a man of common sense knows, there is absolutely no relation between the dreams and realities.

To resume in a few words, all these superstitious beliefs are the results of nothing but the lack of proper reasoning. Those who believe in these absurdities consider the world as a chaos and not a cosmos, and disregard the kinship of effect and cause, and the uniformity of nature. This sort of belief, no doubt, makes the brain an insane ward and the world a mad house. It may be asserted without the least fear of contradiction that the sooner it disappears, the better it is for the human society.

A Mechanised India.

[V. K. KOCHUNNY MENON, III. U. C.]

Human progress is always forwards and not backwards. We cannot remain wedded to the past. Man does not live by bread alone. The archaeological excavations in the once celebrated centres of civilisation like Harappa and Mohenjadaro have brought to light that from the times of antiquity man made use of weapons and other house-hold implements. His weapons were mostly stonebuilt. His workmanship was crude and his productions were not attractive. The period during which he lived is known in history as the "Paleolithic age". In course of time, the "Paleolithic man" as we may call him, learned the art of polishing his stone implements. The times during which he lived have come to be known in history as the "Neolithic age". Further improvements in them came to be effected as time went on and at last man discovered the use of metals. The multiplication of human wants further necessitated the invention of metal tools, weapons and machines. Certainly "necessity is the mother of invention" and the absence of machinery is a great impediment to progress.

The evolution of the Industrial Revolution in England was not without any marked reaction on India, but it manifested itself only gradually. In a period like this, of keen competition, of economic stagnation, of jubilant nationalism, and much political awakening it is imperative to consider over the corelation between man and the machine, man to guide and machine to work.

The question of industrialisation of India is a very live topic and is one of the burning problems of the day. "The political enthusiasm of our people", says Sir Surendranath Banarjea,

"was linked with the fervour to uplift our industrial status". It has been a recognised fact that one remedy to end the appalling poverty of the masses in India, is industrialisation. Industrialisation in modern times is the only way for a country to attain a well-to-do and cultural standard of life. Properly applied, industrialisation with all kinds of modern machinery, and with factory labour is the only way to achieve economic and thereby other national objectives.

It is not proper to plan the improvement of a country by only assisting village industries and by securing the decentralisation and the abolition of machines which should be considered merely as instruments for effecting an improvement of human existence, Dr. Saha says: "The key to industrial uplift lie in harnessing the forces of nature and making them available for industrial work by co-ordinated state-effort". Only by the real industrialisation of the country, by the creation of normal conditions of work for factory labourers and saving them from exploitation, can India become self-supporting.

"In the question of industrialisation there are those whose admiration for the golden ages of the past would lead them to visualise similar conditions in the future as being the haven to which we may escape from our present discontents: a future in which once again (if the accounts of the past golden age be true) every man will live happily on his own small holding, with no desire to crowd into the towns, and where such simple articles as each community needs will be manufactured by cottage artisans among the people for whom they are to be made". Again, there is proposition of Prof. Sircar, advocating a division of India into two regions viz. the north industrial and the south agriculural. This, I fear, is not only inapplicable but fantastic too: and if it is attempted it, will create a confusion worse confounded and the remedy may prove worse than the disease. At the opposite pole are those who look upon the unification of both industry and agriculture alike in vast state undertakings as the ultimate goal of economic development.

But as far as industries are concerned the *via media*, which some advocate is probably the most desirable aim: a state of things in which there will be a balanced economy allowing on the one hand for concentrated industrialism, on one basis or another, in centres where it now exists and to which it can reasonably be spread, and on the other hand a net work of cottage industries of a type familiar to us all, the improvement of which is one of the keen interests of not only our social workers but our economic experts also.

Nobody objects to machinery or the philosophy of industrialisation as such, but the objection is to machinery which helps in the exploitation of other people's labour. To day, most of the machines that have been invented are this particular kind. If machinery be the slave of man, it can surely be welcomed. At the present time man has become the slave of the machine instead, being only the machine-fodder. Machine demands only alertness and not skill. This kind of machinery indeed we cannot help deprecating for they ignore human values and human personalites. Work itself has to be of a type which will afford an opportunity for the development of the faculties of individuals. It is this philosophy of work that underlies the scheme of national reconstruction. For this employment should be given to the lowliest of the low, taking good care that production and distribution go hand in hand. If India can give a lead in this direction she will be serving humanity to gain real and lasting peace based on "love and truth". How can unemployment rise in a country where organisation is proper. By organising properly different industrial concerns, industrial towns, by gathering and organising workers in those industrial centres, giving them proper conditions of labour and by allowing labourers the opportunity of developing themselves mentally, offering them opportunities to initiate proposals and suggestions, to devise imagine, and create, any country may acquire its objective peacefully without desturbing others and being disturbed by others.

Few are the industries that have come forward in India, more few that are stable and most few that have come to the forefront. Is not India a rich country? Can't she employ her own rich and varied resources to start large, proper and adequate industries? Having too small an area to feed upon, she has too large a population. If she remains an agrarian country with the primitive methods of cultivation, the plight of poor India with her ever-increasing population, can better be imagined than described. She has plenty of fauna and flora and mineral wealth for her own requirements and sooner she undertakes industrialisation the better. India is a foremost producer of mica, which is used as non-conductor of electricity. "India has", says Dr. Alexander Nadel "a bright future for glass industry" From a recent report of Sir Stanley Reeds it is indeed gratifying to note that under the post-war protection policy India's manufacture has rapidly developed.

The best way to improve the villages is by drafting more villages into cities and by creating a large number of cities based on industrial work. In this matter the advancement in industrialism attained by western countries and Japan may be taken as a model for us to imitate. To have a comprehensive idea of the New Age we may look into the kind of life pursued by Japan especially. Contemplate for a moment the condition of Japan about 50 years ago and her meteoric rise to power at present. She is indeed "the Britain of the East" or "the Land of the Rising Sun". Her achievements in remodelling her ancient life came only recently into the lime light of world-wide publicity. The Industrial National Planning Commission recently appointed to chalk out measures for the industrialisation of India will, I think, be able to do a good deal so that, when their proposals materialise India also can take a proud place in the comity of nations and distribute her Indian goods to Indian Indians.

NATIONALITY.

Karunakaran P. IV. U. C.

Nationality has become a question of first rate importance of the present day, nay it has become a naughty problem. It is not strictly a political conception; but a psychological disposition, a subjective term not capable of exact definition. The consciousness of a common nationality arises out of a feeling of fundamental unity among the persons composing a nation. Let us consider the chief factors which give rise to this consciousness of a common nationality. A naturally defined territory, a common home and a common community of race are the most important factors. A unity of ideas and ideals, a common culture, a common language, a common religion and a common economic interest are some other important factors that tend to foster nationality. It is not essential that every one of the above factors should be present. In Canada there is no common language, both English and French are national languages. The U. S. A. is composed of many races, the English, the Germans, the French etc. In Switzerland there is neither a common language nor a commonrace. There we have a conglomeration of races and languages; there are the Germans, the French, and the Italians. The strong sense of nationality in these lands shows that neither language nor race could be a bar to the development of nationality. The common subjection to a firm and systematic government is another factor of nationality and an example to this is found in the growing nationality of India, Geographical boundaries and race or language differences could never stand in the way of Indians developing into a single nationality. There are the Dravidian and Aryan races in India and Indians speak hundreds of languages and yet we refuse to be told that we are not a nation. For the past some years the

necessity of a common language has been realised in India and the compulsory study of Hindi is encouraged as a common lingua franca for India. Unhappily a race-cry is being raised in south India by some unworthy political quidnuncs.

After having considered the factors of nationality, the question arises whether every nationality which possesses the factors above mentioned has the right to become a sovereign nation or a sovereign state. The conceptions of nationality and state are different. There are certain conditions for the admission of nationality to statehood or nationhood. It must be able to stand on its own legs. The nationality claiming for nationhood must be able to manage its own national resources, to make good laws, to frame a suitable constitution and evolve a good government, and to play its part in international matters. And now, who is to pronounce final judgement on these matters? Certainly, not the nationality claiming to statehood. No individual body could be an impartial judge. The best judge is an international and impartial group of self-respecting nations. And any nationality pronounced to be unfit for statehood should be protected by the entire group of nations.

Now, is nationalism good or bad? It is difficult to give a clear-cut answer and it depends on the explanation and interpretation of the term. Some interpret it as full of virtues and others consider it as the greatest enemy to international peace. Narrow nationality, like one religion one state, or one language one state, is bad, and is the cause of much wars and distress.

The history of Europe in the 19th and 20th centuries is the history of the struggle to keep up 'the balance of power' among the chief nationalities of Europe—France, Germany, Austria, Italy and Russia. And to day in Europe nationality has degenerated into racialism. The totalitarian states have adopted a narrow nationalistic policy. One race one nation, is the cry of the dictators. All Germans must unite under the Nazi flag and poor Czeco-zlovakia was compelled to be amputated by

Hitler. The Sudetan Germans formed a minority in Czecho-Zlovakia, but all their rights and claims were met and given effect to by the Republican constitution of Czecho-Zlovakia (That is not quite true. The Sudetans had grievances. Ed.) Yet Hitler persisted that Sudetan Germans must come under the Nazi flag. And the Sudetans whether out of fear or out of that consciousness of a feeling of fundamental unity, demanded separation from Czecho-Zlovakia. War was threatened. But Chamberlain saved the situation and avoided a rupture. Now the world is waiting to see whether Hitler would pounce upon Ukraine, Poland, Hungary or Lithuania next. And in this craze for a unification of race Hitler has set up a big problem for the world, the problem of the millions of Jews driven away from Germany, destitute of all property and wealth. Mussolini too has followed the footseps of Hitler and he too has comenced the persecution of Jews. Racialism is recognised as a legal principle in the new Italian civil code. But Mussolini has great respect for the power of Pope; and the Pope has definitely set his face against all persecution of the Jews.

Hitler has moreover traced out a historical evidence, which is nothing but a humbug, that the Germans are of pure Aryan blood and that the Jews are Semetics. And he has interprected the term nationality further, so as to make it identical with race. Those who differ from the political or social ideals of the Nazis are persecuted. Thus the Catholics who are pro-Jewish and the Marxists who differ in political ideals are persecuted.

The growth of the spirit of nationality gave rise to rebellion in Egypt and Ireland. Now Egypt has secured independence and in Ireland, De Valera has established the Irish Free State. Though the North of Ireland, which is largely Protestant, is now outside the Free State it will have to merge with the South since the economic problems that affect the North and South are inseparable.

In India our prayer is to grant peace to the whole universe; Nationalism should be linked with internationalism,

with a desire for world peace. "My country, my party, my community, right or wrong" should not be the motto of every individual but "My country, my party, my community if right to help it right and if wrong to make it right", So long as racial boundaries persist and so long as people refuse to believe in one common race there will be no salvation for the world. And wars ridiculing the noble doctrines of the west, the doctrine of brotherhood and peace, would go on.

Report of the St. Thomas' College, 1938--'39.

(A RETROSPECT OF FIFTY YEARS.)

The year (1938—'39) marks the completion of fifty years since the St. Thomas' was started by Dr. A. E. Medlycott, the first Vicar Apostolic of Trichur, in January 1889. and full twenty years have passed since the institution was affiliated as a College in March 1919. Though no formal Jubilee celebration is coupled with this year's College Day a brief reference to the history of the institution will be in order.

The St. Thomas School opened Form V in 1894, but in January 1896 it was reduced to the status of a Lower Secondary School. In January 1901 the classes were temporarily housed in the Bishop's House and in the following July were transferred to the present site. In 1904 the Matriculation Class was opened and among the first batch were Rao Bahadur C. J. Paul, De-

velopment Secretary to the Madras Government, and Justice Thaliath of the Trivandrum High Court. In the subsequent years the need of a College in Trichur was increasingly felt, and in response to the popular demand, the late Bishop Menachery in February 1919, took the important step of applying to the Syndicate for affiliation, after obtaining the opinions of Fr. Bertram and Fr. Carty. Fr. Carty was on the University Commission along with His Highness Appan Thampuran, and the late Mr. F. S. Davies. As the latter put it, "They came to see that we got the affiliation". In 1922 the College was further affiliated in Intermediate Science, and in 1925, as a First Grade College, B. A. Mathematics being added in 1926. B. A. Sciences are an expensive addition, and we are still waiting for favourable economic conditions.

The College introduced Hindi (without affiliation) last June in the Junior Intermediate Class, and exemption has been obtained for the twenty-eight students who resolutely stuck to the Rashtrabasha in spite of difficulties. Since then official affiliation has been secured for Hindi in both the Inter and B. A. Departments.

During the last twenty years of the existence of the College the Diocese of Trichur has spent nearly three lakhs of rupees on the College-buildings, equipment and Hostels, all included. The Library contains eight thousand volumes involving a total capital expenditure of rupees thirty-two thousand and the Intermediate Laboratories account for another sum of rupees sixty-seven thousand, the Government of Cochin having contributed in all rupees twenty-five thousand towards the Library and the Labortories. The three Hostels (St. Thomas',

St. Mary's and the Hindu Hostel) have entailed a capital expenditure of over seventy-five thousand rupees, including a special Government grant of rupees ten thousand.

Last year His Lordship, the present patron of the College, placed at our disposal the middle portion of St. Mary's Thope, ten acres in extent, for sports and athletic purposes, and the Vice-Chancellor and the Registrar who paid an official visit to the College last September were highly satisfied with the arrangements made in the new College campus.

A word about our staff and students, and I shall have done the general survey of the history of the College. From the beginning the College (as well as the School) the authorities have made it their policy not to dispense with the services of any member of the staff once permanently entertained, and the policy has had the happy result of ensuring willing and loyal co-operation on the part of the lecturers, to which I have no hesitation to ascribe the present healthy and prosperous condition of the College. As regards the alumni of the College, I may say with pardonable pride that they have given an excellent account of themselves within the short space of barely twenty years; they have figured conspicuously in the Honours Colleges of our Metropolis, three of them, including Messrs T. A. Verghese and P. P. Vydianathan, winning positions in the I. C. S. cadre.

What is more important, in the midst of all the tem and seductions of the world and public life, they have, I am assured by reports and personal testimonies, conducted themselves honourably—honourably to themselves and no less to their Alma Mater. The present generation of students have already given proof that they form no exception. Even in the most alluring circumstances they have refused to listen to the siren voice of youthful irresponsibility and false pride and prestige. All honour to them; may they abide in the righteous path, which alone leads to success and true honour.

It only remains for me to indicate the main features of the work of the College in the current academic year.

Strength. The College started work with 588 students on its rolls: 86 in Class IV., 96 in Class III; 193 in Class II; and 213 in Class I. Of the total number the large majority, viz., 472 are naturally from our State, while Travancore contributes 43 and British Malabar 73. We have no students hailing from beyond Kerala. According to religion and caste there are 218 Christians, 304 Caste Hindus, 16 Muslims, and 50 belonging to the Backward and Depressed Classes. In the course of the year 20 students left the College for various reasons, so that our actural strength this term is 568.

Staff: The staff of the previous year continues, except for the appointment of Mr. V. Vytheeswara Iyer. B. A. (Hons), as tutor in English—an arrangement necessitated by the fact that the services of Mr. P. S. Venkateswaran, M. A., one of our English lecturers, were lent to the St. Berchman's College Chenganacherry. This year we introduced Hindi as one of the languages under Part II of the Intermediate Course, and Mr. I. Velayudha Menon was entertained as part-time Pandit.

University Examinations: At the University Examinations last March our results were quite fair. Out of 161 students who appeared for the Intermediate Examination, 71 secured full pass, and the percentage of passes in Parts I, II, and III were 57, 85 and 57 respectively. There were 16 First Classes and 48 Distinctions (11 in Mathematics, 13 in Physics, 14 in Chemistry, I in Modern History, 7 in Logic and 2 in Malayalam)

At the B. A. Degree Examination 27 out of 73 came out with full passes, the percentage of passes in Parts I, II and III being 65, 59 and 69 respectively. There were 2 First Classes (3rd. and 10th. in the Presidency) in Group I-B Mathematics; 9 second classes—2 in English, 2 in Malayalam. I in Group I-A Mathematics, I in Group I-B Mathematics, and 3 in Group IV-B. The University Marsh Prize for Mathematics was won

by our student T. K. Joseph, who stood first in the Presidency in applied Mathematics.

Athletic Activities: This year provision has been made on a larger scale for games such as badminton, basketball, volley-ball, foot-ball, etc. Exercises in physical drill were dropped and students of the Intermediate Classes were obliged to play one or other of these games as the main item in physical training.

At the University Tournaments in hocky, foot-ball and cricket our teams had not the good fortune to go out of the Division for further rounds. But in the Divisional Athletic Sports conducted locally, in which four Colleges competed, our College won the championship. At the University Inter-Divisional Meet held at Madras, the Trichur Division won the Championship, our athletes being mainly responsible for the honour.

Conclusion: This is our brief report of the working of the College during this academic year. We may be pardoned if we feel complacent over our achievements, and we trust that with the increasing co-operation of the public of Trichur we can make further progress and deserve well not only of the State but also of this ancient land of Kerala.

Principal.

ANNUAL REPORT OF

THE COLLEGE UNION,

1938–39.

The College Union was put into working order very early this academic year. The most important reform embo-

died in the new constitution introduced last year is the election of Student Chairman for each term to preside over the ordinary meetings, English as well as Malayalam. The new constitution also lays down that every ordinary meeting shall have a two-fold business, public and private. The public business is to be as far as possible a debate. The private business consists in questions being put by the members to the office-bearers concerning the discharge of their duties. We may be permitted to remark that the office-bearers were kept constantly on the alert by the volley of interesting question put by the members during the time allotted for private business. The students evinced great enthusiasm in the activities of the Union and all the elections were very keenly contested. The following are the office-bears for the current year:—

Ex-officio President:

The Rt. Rev. Mgr. John Palocaren, M. A., (Edin)

President: Mr. P. Ramanathan, M. A.

Vice-Presidents: Mr. V. Sankarankutty Menon, M. A.
Mr. V. Achuthan Nair, M. A.

Representatives of the Staff:

Mr. J. Pettah, M. A. & Mr. J. Mundassery, M. A.

Student-Chairmen:

1st Term:	Mr. V. L. Verghese,	(Class IV)
2nd Term.	Mr. K. K. Ananthakrishnan,	(,, III)
3rd Term;	Mr. K. M. Joseph,	(,, III)

Secretary: Mr. A. Hussain Khan, (Class IV)

Asst. Secretary: Mr. K. Parameswaren, (Class II)

Members of the Managing Committee.

Mr. P. Govinda Panicker,	Cl. IV	Mr. Paul Mathew,	Class II
,, K. R. Gokulam,	,,	,, George Pudussery,	,,
,, Koshy John,	,,	,, K. H. Mohammed,	,,
,, K. C. Joseph,	Cl. III	,, A. T. Joseph,	Class I
,, M. Gopalakrishnan	,,	,, M. I. Abraham,	,, I
,, K. Chettur	,,	,, E. U. Aravindakshan,	,, I

Mr. T. V. Francis Cl. III Mr. M. Ramankutty, Cl. I

Student-Representatives on the Magazine Committee:

Mr. K. R. Gokulam, Cl. IV. & Mr. E. U. Aravindakshan, Cl. 1.

All the students of the College are members of the Union; our present strength is 568.

MEETINGS.

During the year under report twenty meetings in all were held. Of these eleven were extra-ordinary meetings, seven parliamentary debates, and two Inter-Collegiate debates.

The Inaugural address of the Union was delivered by Hon. Dr. A. R. Menon, M. B. Ch. B. [Edin.]. Dr. Menon made an interesting speech on "The New Constitutional changes and their far-reaching importance to Indian India". An extra-ordinary meeting was held to felicitate Rt. Rev. Mgr. Palocaren, our Principal, on the eve of the feast of his Patron-Saint. A general meeting was held to bemoan the sad demise of the Hon. Ambat Sivarama Menon. The seventieth birthday of Gandhiji was enthusiastically celebrated. Meetings were held to express condolence on the death of the Hon. Mr. K. Raman Menon, Minister to the Government of Madras, and Rao Sahib C. Mathai, Retired Director of Pubic Instruction, Cochin State., Another extra-ordinary meeting was held to record our deep sorrow at the demise of His Holiness Pope Pius XI. A meeting to congratulate the Hon. Chevalier C. J. Varkey, on his elevation as Minister, was also held.

Among the subjects treated at the extra-ordinary metings the following deserve special mention:-

1] The Philosophy of the Upanishads.

2] Problems of the Rural Areas.

3] Rural Leadership.

4] What the AmericanStudents think of the Indian Students.

5] International Peace and Students.

6] Will the East and West co-operate or should they clash?

PARLIAMENTARY DEBATES.

Among the Resolutions discussed at the Parliamentary debates, the following may be noted:—

1, That changes differing from the old in all the aspects of modern life are detrimental to the progress of India.

2. That the Congress-Muslim League negotiations, should be stopped at once in the best interests of India.

3. That the trend of modern British politics is more towards Fascism than Democracy.

4. ഇന്നത്തെ ഭാഷാസാഹിത്യം സമകാലിക ജീവിതത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നില്ല.

5. ഇന്ത്യൻ നാഷനൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ മന്ത്രിപദസ്വീകരണംകൊണ്ടു ഗുണത്തെക്കാളധികം ദോഷമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്.

6. അസന്മാർഗ്ഗികകാരണം സാമുദായികമാകുന്നു..

7. ആധുനികചലച്ചിത്രപ്രദർശനം സാന്മാർഗ്ഗികബോധത്തിന്നു ഗുണത്തെക്കാളധികം ദോഷമാണു ചെയ്യുന്നതു്.

INTER-COLLEGIATE DEBATES.

In response to the invitation of the Maharajah's College Union, a debating team consisting of Messrs. P. C. John, T. T. Paul, V. K. Iype and K. K. Abdul Rahiman, was sent to Ernakulam, on the 7th. of October, to participate in an Inter-Collegiate Debate. The team was ably led by Mr. A. Achuthan Nair, M. A., one of our Vice-Presidents, who made his mark there as an eloquent and keen debater, and his short speech with anecdotes and humour won repeated ovations.

The Maharajah's College Literary and Debating Society paid us a return visit on Monday the 31st. October. A parlimentary debate was held in the Medleycott Hall. Mr. N. S. Sreenivasa Shenoi (Maharajah's College) moved that "In the opinion of this House, modern wars can be put an end to by the method of Satyagraha." He was ably supported by Mr C. M. Cherian (St. Thomas'). Mr. N. V. Ittiachen (St. Thomas')

vehemently opposed the resolution. Mr. P. C. John and Mr. A. K. George (both of St. Thomas') also opposed it. Mr. V. Vytheeswaran, the youngest member of the staff, put forward fresh arguments in support of the opener, while Mr. V. Ramanatha Iyer, Professor of the Maharajah's College, exposed the fallacy of the proponent's arguments. After the reply of the mover, the motion was put to vote and carried by a majority,

We take this opportunity to express our sincere thanks to the following learned and distinguished gentlemen who helped and encouraged us in our activities:—

Rev. R. R. Keithan, M. A., B. D., Shri Purohit Swami, Mr. J. Jesudas, M. A., Prof. Harlowe of the Northampton University, U. S. A., Mrs, Harlowe, and Monsieur Jean Herbert.

Our thanks are also due to the staff and students for their hearty co-operation in the successful conduct of our activities.

COMPETITIONS.

The usual competitions were held under the auspices of the Union and the following is the list of Prize-winners; --

English Extempore.

B. A. Section.	P. C, John	Class IV
Inter ,,	K. K. Abdul Rahiman.	,, I

English Essay-Writing.

B. A. Section.	N. V. Ittiachan.	Class III
Inter ,,	K. Ramunni Menon.	,, I

English Elocution.

B. A. Section.	L. T. Nunez.	Class III
Inter ,,	A. Chandrasekharan	,, I

Malayalam Extempore.

B. A. Section.	V. L. Verghese.	Class IV
Inter ,,	K. K. Abdul Rahiman.	,, I

Malayalam Essay-Writing.

B. A. Section.	V. K. Kunjan.	Class IV
Inter ,,	K. Sankaran Nair.	,, I

Malayalam Elocultion.

B. A. Section.	C. M. Cheriyan.	Class IV
Inter ,,	P. A. Kochappu.	,, I

Malayalam Versification.

B. A. Section.	V. K. Kunjan.	Class IV
Inter ,,	K. Sankaran Nair.	,, I

DRAMA & SOCIAL.

In connection with the Anniversary Celebrations the Union will stage "Menaka" in Malayalam on Monday the 6 th. inst. and on the following day it will hold its annual social.

CONCLUSION.

The Secretaries will be failing in their duty if they do not express their heartfelt gratitude to the Ex-officio President, the President and Vice-Presidents, for their steady support and generous encouragement.

TRICHUR,
4th. March 1939.

A. HUSSAIN KHAN,
Secretary.
K. PARAMESWARAN,
Asst. Secretary.

c) Special Prizes:—

1. Father Paul Alapat's Gold Medal for the First in English at the B. A. Degree Examination. ***K. Baskaran.***
2. Prize in Malayalam for the first at the B. A. Degree Examination. ***N. K. Kuttiraman.***
3. Prize to the First in I A, Mathematics at the B. A. Degree Examination. ***V. James.***
4. Prize to the first in I B, Mathematics at the B. A. Degree Examination. ***T. K. Joseph.*** (Recipient of the University Marsh Prize).
5. Prize to the first in Cl. III of last year. ***T. K. Ramakrishnan.***
6. Bishop Menachery's Gold Medal to the student who secures a distinction in English at the Intermediate Examination; not awarded.
7. Prize to the First at the Intermediate Examination. ***P. K. Krishnankutty.***
8. Prize to the first in Cl. I of last year. ***K. Kunjunny Rajah.***
9. Father Paul Alapat's Medal to the First in English at the S. S. L. C. Examination. ***M. L. Francis.***

'College Union' Competition Prizes.

(see under Union Report)

Sports Competition Prizes.

BASKET-BALL.	VOLLEY-BALL.
Ismail C. M	Kurian V. P.
Rappai K. P.	Issac P. V.
George P. A.	Vareed T. T.
Joseph C. L.	Thomas A. M.
Victor Joseph	Nunez L. T.

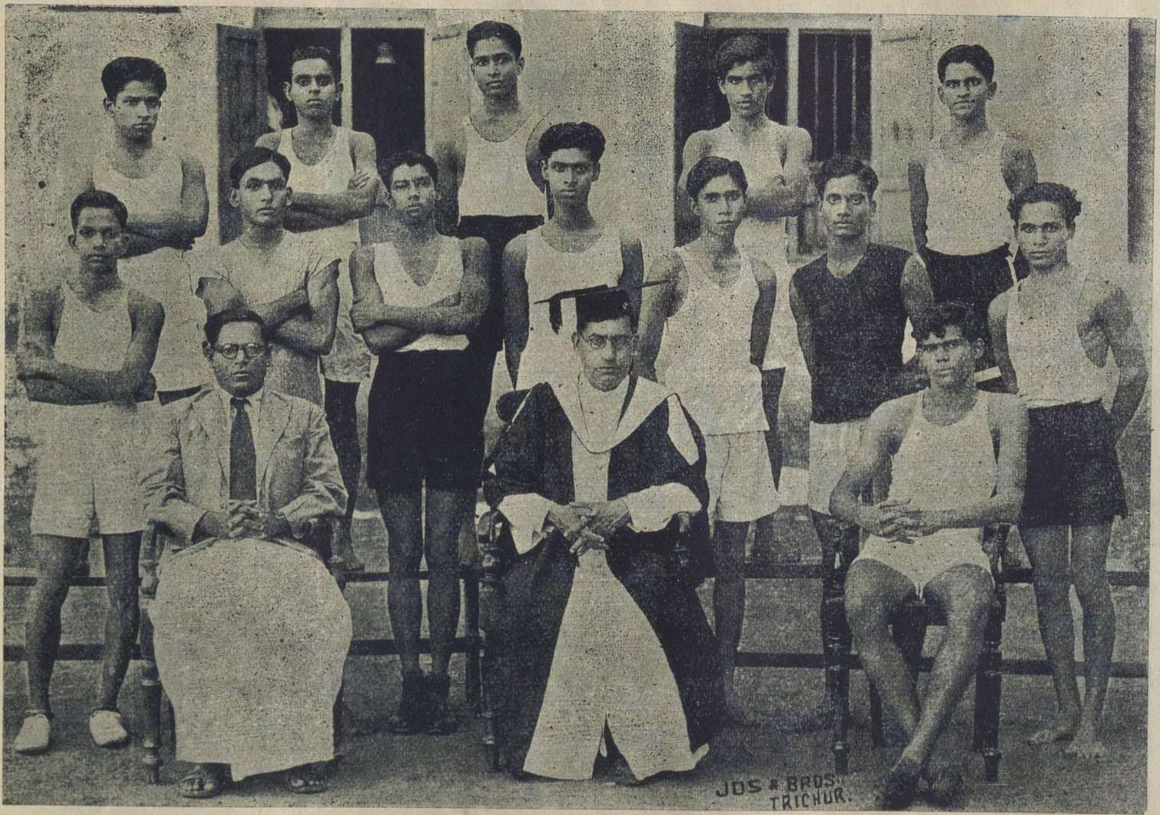

OUR ATHLETES.

CRICKET.

Subramanian I.
Vijayan M. N.
Balagopal J. C.
Mohamad K. P.
Raja G. K.
Tilak C. S.
Narayanankutty V.
Karunakaran P. K.
Ittoop C. V.
Damodaran I.
Nunez L. T.

FOOT-BALL.

Balagopal I. C.
Vijayan M. N.
George P. A.
Thomas H. M.
Krishna Menon
Joseph C. L.
Krishnan R.
Varghese O. V,

All Silver Medals

BADMINTON SINGLES.

1) C. V. Mathew [Silver Cup]
2) Antony T. A. [silver medal]

BADMINTON DOUBLES.

1) C. P. Raman & Partner [Silver Medals]
2) K. P. Chacko & Partner [Silver Medals]

SPECIAL PRIZE.

1) Silver cup to the athletic captain for merit & captaining
2) Silver cup to M. V. Krishnan for being first in 400 metres in the Divisional Inter-Divisional sports.

x x x x

PRESIDENT'S CONCLUDING REMARKS.

In bringing the proceedings to a close, the President, Mr. T. R. Venkatarama Sastri, congratulated the Callege authorities on the continuous progress of the institution for fifty years, during twenty of which it had the status of a College. The report showed that young men turned out of the institution had become members of the I. C. S. and students had passed and were passing in the first class and with distinctions. He offered his congratulations to the prize-winners.

He expressed himself in agreement with Rev. Fr. Murphy as to the purpose of University Education. It equipped them with knowledge and capacity to occupy any situation to which they might be called. The studies were not for storing useful knowledge but were instruments for developing judgment and capacity. To achieve the ends of this education effectively the students must concentrate on their studies, form habits useful in after-life and build up character. They should prepare for taking their place in public life as citizens and leaders of men.

POLITICS AND EDUCATION.

Continuing, he said that Rev. Father Murphy just glanced at the disturbance of education by politics and passed on. There was one part of the report which referred to the present generation of students in the college—"refusing to listen to the siren voice of irresponsible youthfulness and false pride and prestige," and "abiding in the righteous path of discipline and self-control". The report also referred to the increasing co-operation of the public of Trichur. It reminded him of conditions elsewhere. In the streets of Madras one saw processions of strikers with flags in front and slogans in their mouths. Opening newspapers, one found every day announcements not only of strikes in the world of labour but also of strikes in schools, colleges and universities all over India. It indicated a diplorable state of things. Education was becoming the sport of politicians, propagandists and mobs.

ADVICE TO STUDENTS.

In conclusion, the President remarked that the Principal was entitled to congratulate himself on the enlightened surroundings in the second biggest town of the State, and on the students not listening to the seductive voices deflecting their attention from their studies. Even in these troubled times his advice to students would be "concentrate on studies: submit to the discipline of teachers until in time discipline from within replaces it; form correct and useful habits and build up character. Discuss and form opinions on all matters that you will come across later in life, but do not begin experiments in action, so as to disturb working of the institution to which you belong" The listeners well knew that he was speaking those words as the result of students' activities in a neighbouring university which had been recently condemned by educationists in this State and elsewhere.

The function concluded with a vote of thanks proposed by the Principal.

On Monday, the 6 th. of March the Union put on the boards 'Menaka', a Malayalam drama in five Acts. All the actors played their parts well, and some of them did splendidly well. We are afraid, however, that the piece was too long for a College performance, and contained perhaps too much of the pathological side of human nature. We applaud the actors, one

and all for the finish of their performance, and Mr. Mundassery for his appropriate choice of the *dramatis personae* and the excellent training he gave to them.

x x x x

The annual 'Grande Social' of the students and staff came off on Tuesday, the 7th of March. It was a great success, indeed an exceptional success this Year. The catering was excellent, and the large body of volunteers deserve hearty congratulation for the orderliness and promptitude with which they managed the whole show. While 'ice-cream' figured prominently on the table, the cream of decorum and dignity marked the whole gathering. The usual toasts were proposed and responded to. Mr. Nunez in replying to the toast of the staff laid stress on the need for wholesome conservative traditions as the necessary basis for any healthy programme of change and growth. The Principal wound up the function by giving the outgoing students just a word of advice: *Do unto others as you would be done by*, was the great principle of life he recommended to them. And he wished them all great success in the approaching University Examinations and especially in the examinations of their life beyond.

Editor: (Mal. Section) Joseph Mundassery M. A.

മംഗളാശംസ.

(വി. കെ. കുഞ്ഞൻ, iv. u. c.)

1.

മഞ്ജുളപ്രഭാതത്തിൻ മംഗളോദയവാൎത്ത
വിണ്ണിൽ നിന്നറിയിക്കും വെള്ളിനക്ഷത്രംപോലെ
പൊൻചിങ്ങമാസത്തിന്റെ സന്ദേശം വഹിച്ചെത്തും
സുന്ദരസുദിനമേ വെൽക നീ ചിരകാലം.

ഏതൊരു പുണ്യാത്മാവിൻ നാമത്തോടനുബന്ധി-
ച്ചാദരണീയം ഞങ്ങൾക്കായ്മിദ്ദിനംപണ്ടേ
അമ്മഹാത്മാവിൻ ധന്യസന്നിധാനത്താലേറ്റം
രമ്യമായ് വിളങ്ങുമിസ്സംസത്തിൻ സമക്ഷത്തിൽ
ഞങ്ങൾതൻ ചിത്തം തിങ്ങിപ്പൊങ്ങുന്ന വിചാരങ്ങ-
ളെങ്ങിനെ പറയുന്നു — പറയാൻ കഴിയുന്നു.

പറയാൻ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടാം പലതും, വികാരത്തിൻ
പരിപൂൎത്തിയിൽ പക്ഷേ ഭാഷ മൂകയായ് നിൽപ്പൂ.
ഹൃദയം നിറഞ്ഞീടും ഞങ്ങൾതൻ ഭക്തിസ്നേഹ-
ഭയവിശ്വാസാദരമവിടുന്നറിഞ്ഞെങ്കിൽ.

2.

നിൎമ്മലസ്നേഹത്തിന്റെ നിസ്തുലൌദാൎയ്യത്തിന്റെ
കൎമ്മധീരതതന്റെ കരയും കനിവിന്റെ
നിഷ്കാമകൎമ്മത്തിന്റെ നിസ്വാൎത്ഥത്യാഗത്തിന്റെ
ചൊൽക്കൊണ്ടജീവൽച്ചിത്രം ഞങ്ങൾതൻ ഗുരുനാഥൻ
അഭിമാനത്തോടേവം പറയാനൊന്നോരണ്ടി-
ലധികം കാണാനില്ല കേരളക്കരയിങ്കൽ.

ഝരങ്ങതാ സെൻറ് തോമസ്സിൻ ലോഹവിഗ്രഹംപോലു
മുള്ളലിഞ്ഞേകിടുന്നു മൂകമാമഭിവാഞ്ഛ്യം
തുംഗമാം സ്നേഹംമൂലം തുളുമ്പും ചിത്തത്തോടെ
ഞങ്ങളുമാശംസിപ്പൂ മംഗളമങ്ങേയ്ക്കേവം.
ശാന്തിയുമാരോഗ്യവും സൌഖ്യവും സന്തോഷവും
കാന്തമാക്കട്ടേ ഭവൽ ഭാവിജീവിതമാർഗ്ഗം
സ്നേഹവും കാരുണ്യവും തൂകുമീമുഖാംഭോജം
കാണുവാനെന്നുംഭാഗ്യം ഞങ്ങൾക്കുമുണ്ടാകട്ടെ.

4.

അച്ഛനാണവിടുന്നു ഞങ്ങൾക്കു ഞങ്ങൾഭവൽ
പുത്രരാണിതിന്മീതേയെന്തൊരു ബന്ധംവേണം
മംഗളാശംസയേക്കാൾ മക്കൾക്കു പിതാവിൻെറ
യൻപോലുമനുഗ്രഹമാവശ്യ—മത്യാവശ്യം.

5.

വിരമിക്കട്ടേ ഗുരോ ഞാനിതാ ഭവൽപ്പാദ
യുഗളത്തിങ്കൽ ഭക്തിവിനയാന്വിതനായി
സാദരം സമർപ്പിക്കു മിപ്പൂജാ കുസുമങ്ങൾ
സദയം സ്വീകരിപ്പാൻ സന്മനസ്സുണ്ടാമല്ലോ.

പ്രകൃതിയും കവിയും.

(വി. കെ. കുഞ്ഞൻ, iv. u. c.)

സംഭാവ്യങ്ങളായ സംഗതികളെ സന്ദർഭോചിതങ്ങളും സരസങ്ങളുമായ വാക്യങ്ങളാൽ വർണ്ണിച്ച് വായനക്കാർക്ക് വിശ്വാസം വരുത്തി ആഹ്ലാദം ജനിപ്പിക്കേണ്ടതു് കവിതയുടെ ഒരു മുഖ്യധർമ്മമാണെന്നു് ആരും സമ്മതിക്കും. വായനക്കാരനു് കവി പറയുന്നതിൽ എപ്പോൾ അവിശ്വാസം തോന്നുന്നുവോ അപ്പോൾ കവിതയുടെ തന്മയത്വവും അതോടു

കൂടി അതിൻെറ സഹൃദയഹൃദയാഹ്ളാദകരത്വവും അസ്തമിക്കുന്നു. അസ്വാഭാവികങ്ങളായ കവികല്പനകളാണ് ഈ അവിശ്വാസപ്രമേയത്തിനു നിദാനം. അതുകൊണ്ടു് കവി പ്രകൃതിയെ അതിലംഘിക്കാതെ സ്വാഭാവികങ്ങളായ വൎണ്ണനകളാൽ കവിതയ്ക്കു തന്മയത്വവും തന്മൂലം വിശ്വാസ്യതയും വരുത്തേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണെന്നു് അനുക്തസിദ്ധമാണല്ലോ.

പക്ഷേ കവി പ്രകൃതിയെ അനുകരിക്കണമെന്നു വെറുതേ പറയാൻ വിഷമമില്ല. ഏതുരീതിയിലായിരിക്കണമെന്നു് നിർദ്ദേശിക്കുന്നതാണ് ദുഘടം. പ്രകൃതിയുടെ നിർജ്ജീവമായ ഒരു പ്രതിഛായ ആയിരിക്കണമോ കവിത? അതൊരിക്കലും സാധുവല്ല. പ്രതിഭാശാലിയായ ഒരു കവി—ഭാവനാസമ്പന്നനായ ഒരു കവി—ഒരിക്കലും ഒരു പകൎപ്പുയന്ത്രമല്ല. കറകളഞ്ഞ കലാവാസനയുടെ, കരടററ കൎമ്മകുശലതയുടെ സജീവസന്താനമായിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഓരോ കവിതയും. മററുള്ളവർ കൊട്ടുന്ന താളത്തിനു തുള്ളുകയല്ല, മററുള്ളവരെ താൻ കൊട്ടുന്ന താളത്തിനു തുള്ളിക്കുകയാണ് കവി ചെയ്യുന്നതു്. കവി, ലോകത്തെ പകൎത്തുകയല്ല ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുകയാണ്.

കവിയുടെ ഈ നൂതനലോകസൃഷ്ടിക്കു് എന്താണ് മാതൃക? പ്രകൃതിയാണോ? അല്ല. കാരണം കാവ്യലോകത്തിൽ കാണുന്ന ക്രമീകരണമോ കാൎയ്യകാരണബന്ധമോ നമുക്കു് പ്രകൃതിയിൽ കാണുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. തൻെറ കരകൌശലശാല ആൎക്കും എപ്പോഴും ഇഷ്ടംപോലെ ഉപയോഗിക്കാൻ അനുവദിക്കണമെന്നല്ലാതെ കാണുന്നവർ രസിക്കണമെന്നോ അവരെ രസിപ്പിക്കണമെന്നോ പ്രകൃതിക്കു് ഉദ്ദേശമില്ല. എന്നാൽ കവിയ്ക്കാകട്ടെ മററുള്ളവരെ രസിപ്പിക്കണമെന്നു ദൃഢോദ്ദേശമുള്ളതുകൊണ്ടു്, കണ്ടതും കേട്ടതും ഒരു പെരുവെള്ളപ്പരപ്പായി പ്രദൎശിപ്പിക്കാതെ,പ്രസ്തുതത്തിനു് അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളവ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തു് ക്രമീകരിച്ചു് കാണിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം യത്നിക്കുന്നു. വസന്തകാലത്തിൽ കാക്കയും പാടും കുയിലും പാടും. പക്ഷേ "കാലം കോകിലകാകളീകളകളം ചിന്തും വസന്തം" എന്നു പറയാനല്ലാതെ കവി തെയ്യാറില്ല. കാക്കയെ കവി കാണുകപോലുമില്ല. എന്തിനു്? കവികൾ വലിയ പക്ഷപാതികളാണ്. "കുഗ്രാമജന്തുപീഡ" സഹിക്കുന്നുവെന്നു ഭാവിക്കുന്ന കുയിലിനെ സമാധാനപ്പെടുത്തുവാൻ ദേവൻപോലും വരുന്നു. പാവപ്പെട്ട

വായസത്തിന് ആരുമില്ല, പ്രകൃതിദേവി മാത്രം. വത്സലയായ ആ മാതാവ് തൻെറ വിശാലവക്ഷസ്സിൽ അതിനും അഭയം അരുളുന്നു.

കവി പ്രകൃതിയെ പകർത്തുകയല്ലെങ്കിലും പ്രകൃതിയുടെ സഹായം കവിയ്ക്കു് അത്യാവശ്യമാണെന്നുള്ളതിന് രണ്ടുപക്ഷമില്ല. സ്വസൃഷ്ടി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സാമഗ്രികൾ കവി പ്രകൃതിയിൽ നിന്നാണ് സ്വീകരിക്കുന്നതു്. ത്യാജ്യങ്ങളായവയെ ത്യജിച്ചും ഗ്രാഹ്യങ്ങളായവയെ മാത്രം ഗ്രഹിച്ചും കവി കലാബോധത്തോടുകൂടി സ്വസൃഷ്ടി നിർവ്വഹിക്കുന്നു. ശ്രമസാദ്ധ്യമായ ഈ കർമ്മത്തിന് സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണവും ശ്രദ്ധയും ഭാവനാശക്തിയും ഔചിത്യബോധവും – എല്ലാം കവിക്ക് അവശ്യം ആവശ്യമാണ്. പ്രകൃതിയുടെ പ്രദർശനങ്ങളെല്ലാംതന്നെ നാം കാണുന്നുണ്ടു്. കവിയും കാണുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ നാം കാണുന്നതുപോലെയല്ല കവി കാണുന്നതു്. അഥവാ കാണാത്തതു പലതും ക്രാന്തദർശിയായ കവിക്ക് കാണുവാൻ കഴിയുന്നു. ഇങ്ങനെ സാമാന്യദൃഷ്ടിക്ക് അഗോചരങ്ങളായ പ്രകൃതിയുടെ ചില പ്രത്യേകാംശങ്ങളായിരിക്കും കവിസൃഷ്ടിയിൽ പ്രകടമായി വിലസുന്നതു്. കവിയുടെ സൃഷ്ടിവൈഭവവും വ്യക്തിമാഹാത്മ്യവും താദൃശസൃഷ്ടികളിൽ മുദ്രണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു് സഹൃദയന്മാർക്കു് കണ്ടറിയാൻ കഴിയും.

കാവ്യസംസാരത്തിലെ പ്രജാപതിയായ കവി സ്വകർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു പ്രധാനമായി രണ്ടു ഉപാധികളാണ് സ്വീകരിക്കാറുള്ളതു്. ഒന്നാമതായി വസ്തുസ്ഥിതികഥനം; രണ്ടാമതായി അനുഭവവർണ്ണന. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതിൽ സമർത്ഥനായ ഒരു ചിത്രകാരനെപ്പോലെ വർണ്ണ്യവസ്തുവിൻെറ യഥാർത്ഥരൂപം വായനക്കാരൻെറ മനോദൃഷ്ടിക്ക് വിഷയമാക്കാനാണ് കവിയുടെ യത്നം. സവിസ്തരമായ ഒരു വർണ്ണന കൊണ്ടല്ല ഇതു സാധിക്കുന്നതു്. അത്യാവശ്യം വേണ്ട സാമഗ്രികൾ മാത്രമേ ഔചിത്യമുള്ള ഒരു കവി സ്വീകരിക്കുന്നുള്ളു. അഥവാ ഏതെങ്കിലും വസ്തു കവിയുടെ വർണ്ണനയ്ക്കു് വിഷയമാകുമ്പോൾ അതിനെ മററുള്ളവയിൽ നിന്നും വ്യാവർത്തിച്ച് അറിയാനുള്ള ധർമ്മങ്ങളിലാണ് കവിയുടെ തൂലിക കലാകൗശലതയോടെ കളിയാടുന്നതു്. അങ്ങനെ മർമ്മത്തിൽ കൈചെല്ലുന്നതോടുകൂടി വർണ്ണ്യവിഷയം അതിൻെറ സമ്പൂർണ്ണവും ആകർഷകവുമായ രൂപത്തിൽ അനുവാചകൻെറ ഹൃദയവേദിയിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി ദുരവസ്ഥയിലെ പുലമാടത്തിൻെറ വർണ്ണനാ

തന്നെ നോക്കുക. എത്ര വിസ്തരിച്ച് വർണ്ണിച്ചാലും, പൊട്ടക്കലമൊന്നിൽനിന്നും, 'കന്നുകടിച്ചിലപോയി തല പാഞ്ഞു" നില്ക്കുന്ന തൈവാഴയുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ ചിത്രം എന്നും അപൂർണ്ണമാകുമായിരുന്നു. കവിധർമ്മമർമ്മജ്ഞനായ മഹാകവിയുടെ കരങ്ങൾ വർണ്ണ്യവസ്തുവിന്റെ വ്യാവർത്തകധർമ്മത്തിൽ കർമ്മകുശലതയോടുകൂടി പാഞ്ഞു. അതു് സഹൃദയാഹ്ലാദകരമാകുകയും ചെയ്തു. ഇതുപോലെതന്നെ വള്ളത്തോളിന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായ ആ സാരമേയവർണ്ണനയിൽ 'നമസ്കരിച്ചപോലെ'യുള്ള കിടപ്പും, 'ഒന്നാകുലം നോക്കുക മാത്രം' ചെയ്തതുമാണു് ആ നിർഭാഗ്യജീവിയെ സജീവമാക്കി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്.

വർണ്ണ്യവസ്തുവിന്റെ പ്രത്യേകധർമ്മങ്ങളെ വ്യാവർത്തിച്ചറിഞ്ഞു്, സന്ദർഭത്തിനു അനുഗുണമായി അവയെ മിതമായി വർണ്ണിച്ചു് അനുവാചകനു് സ്വരൂപജ്ഞാനം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതാണു് കവിയുടെ ചുമതല. അതിനു് ഭാവനാശക്തിയും ഔചിത്യബോധവും കൂടിയേ കഴിയൂ. ചിലർ സവിസ്തരം വർണ്ണിച്ചാലും വായനക്കാരനു് വസ്തുപ്രതീതി ഉണ്ടാകാത്തതിനു കാരണം അവർക്കു് പ്രസ്തുത ഗുണങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതായിരിക്കണം. അക്കൂട്ടർ അനേകം പദ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു് വർണ്ണിക്കുന്നതു് ഔചിത്യബോധമുള്ള കവി ഒരു പദ്യംകൊണ്ടു വർണ്ണിക്കുന്നു. രാവണന്റെ 'അന്തഃപുരഗമന'ത്തിൽ സർവ്വതോമധുരമായ മണ്ഡോദരീമന്ദിരം വർണ്ണിക്കുവാൻ വള്ളത്തോളിന്റെ ഒരൊററപ്പദ്യത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ഹ്രസ്വമായ ആ വർണ്ണനകൊണ്ടു് മണ്ഡോദരീഗൃഹത്തിലെ മാധുര്യ്യാംശങ്ങളെല്ലാം കവി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ നിരത്തിക്കാണിക്കുന്നു. അവിടെ ഒരുവൾ വീണക്കമ്പി മുറുക്കുന്നു, എങ്ങനെ? മുട്ടുകെത്താർകൊണ്ടു്. മറെറാരുവൾ ചന്ദനമരക്കുന്നു. അവളോ ചലശ്രോണി. വേറൊരുവൾ ശോണശ്രീചഷകത്തിൽ മധു നിറയ്ക്കുന്നു. അവളാണെങ്കിൽ ഏണനേർമിഴി. വർണ്ണന കഴിഞ്ഞു. പോരേ? സുകുമാരികളായ ആളീജനങ്ങൾ, അവരുടെ വേലകളോ രാവണമഹിഷിയുടെ അന്തഃപുരത്തിന്റെ പ്രൌഢിക്കും പ്രതാപത്തിനും ചേർന്നവ. ചിലപ്പോൾ ഒരു പദംമതി സംഭവങ്ങളെ ആലോചനാമൃതമാംവണ്ണം അനുവാചകനു് കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ. ഉദാഹരണം ആശാന്റെ ഒരു പദ്യംതന്നെ. സന്ദർഭം ശ്രീരാമാഭിഷേകം. പിറേറ ദിവസമാണു് അഭിഷേകം. അതൊന്നുകാണുവാൻ തലേദിവസം തന്നെ നാട്ടുപുറത്തുകാർ നഗരത്തിൽവന്നു തിക്കിക്കൂടി. വല്ലപ്പോഴും,

ഇങ്ങനെയൊന്നു കാണുവാൻ സാധിക്കുന്ന നാട്ടുപുറത്തെ ബന്ധുമിത്രങ്ങളെ സല്ക്കരിക്കുവാൻ പട്ടണവാസികൾക്ക് ഉത്സാഹമുണ്ടായിരിക്കുമല്ലൊ. വിശേഷിച്ച് സ്ത്രീജനങ്ങൾക്ക്. ആ ഘട്ടം കവി ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു.

ഉൾനാട്ടിലെബ്ബന്ധുമിത്ര
ജനത്തെസ്സൽക്കരിക്കുവാൻ
ഉത്സാഹിക്കും ഗൃഹിണിമാ-
രുറങ്ങീലന്നു രാത്രിയിൽ.

എത്ര ഹ്രസ്വമായ വർണ്ണന! എത്ര മിതമായ പദപ്രയോഗം. എന്നാലും ഉറങ്ങീല എന്ന ഒരു പദംകൊണ്ട് ആ നാഗരികാംഗനമാരുടെ തിക്കുംതിരക്കും ചൊറുചൊറുക്കും, പലഹാരമുണ്ടാക്കലും സൽക്കാരവും സല്ലാപബഹളവും എല്ലാം കവി നമ്മുടെ ആലോചനാദൃഷ്ടിക്കു വിഷയമാക്കുന്നുണ്ട്.

യഥാതഥമായ വർണ്ണന (Realism) ചെയ്യണമെന്നു കൃതപ്രതിജ്ഞരായിട്ടുള്ളവർ ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഒരു കാര്യം ഓർമ്മിക്കുന്നത് വളരെ നന്നായിരിക്കും. വായനക്കാരന് വർണ്ണ്യവിഷയപ്രതീതി ഉണ്ടാക്കുകയാണ് കവിയുടെ ചുമതല. അതിന് കാണുന്നതൊക്കെ പട്ടികക്കണക്കിന് എടുത്തു വിളമ്പണമെന്നില്ല. അങ്ങനെ വർണ്ണിച്ചാൽ അനുവാചകന് സ്വരൂപജ്ഞാനം ഉണ്ടാകണമെന്നുമില്ല. നേരെ മറിച്ച് വർണ്ണ്യവസ്തുവിന്റെ പ്രത്യേകഗുണങ്ങളിൽ കവിയുടെ കരങ്ങൾ പതിഞ്ഞാൽ മതി. മാത്രമല്ല സാഹിത്യം ആലോചനാമൃതമായതുകൊണ്ട് കവിവാക്യങ്ങൾ ഭാവഗർഭങ്ങളായിരിക്കുന്നത് ഏററവും നന്നാണ്.

രണ്ടാമത്തെ ഉപാധി അനുഭവവർണ്ണനമാണല്ലോ. കഥാപാത്രങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന സ്തോഭങ്ങളും വികാരങ്ങളും അവരുടെ ചേഷ്ടകളിലും വാക്കുകളിലുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതിനാണ് അനുഭവവർണ്ണനമെന്നു പറയുന്നത്. കവിവാക്യത്തേക്കാൾ വായനക്കാരിൽ വിശ്വാസ്യത വളർത്തുവാൻ ഉതകുന്നത് പാത്രങ്ങളുടെ ചേഷ്ടാവിശേഷങ്ങളും സംഭാഷണങ്ങളുമാണെന്നുള്ളതിനു പക്ഷാന്തരമില്ല. അനുഭവവർണ്ണനത്തിൽ സംഭവങ്ങൾ നേരിട്ടു കാണുന്ന ഒരു പ്രതീതിയാണ് വായനക്കാരനുണ്ടാകുന്നത്. നേരെ മറിച്ച് കവിതന്നെ നേരിട്ടു പറയുമ്പോൾ അനുഭവരസത്തിനു ഹാനി തട്ടുന്നു.

കഥാപാത്രങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും പറയുകയോ പ്രവൎത്തിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ, അതു് അവരുടെ സ്വഭാവത്തിനും നിലക്കും വിലക്കും അനുഗുണമാക്കിത്തീൎക്കുവാൻ കവി പ്രത്യേകം യത്നിക്കേണ്ടതാണു്. വീരവാദം ചെയ്യുന്ന ഒരു ഭീരു ആപൽഘട്ടത്തിൽ പെട്ടാൽ ഇന്നയിന്ന പ്രകാരമേ വൎത്തിക്കൂ എന്നു് ലോകപരിചയംകൊണ്ടു് നമുക്കു് ഏറെക്കുറെ അനുമാനിക്കാം. കവിസൃഷ്ടി അതിൽനിന്നും ഭിന്നമായി വന്നാൽ സഹൃദയഹൃദയത്തിനു് അതു് അരോചകമായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ സമൎത്ഥനായ ഒരു കവിയുടെ കയ്യിൽ അങ്ങനെയുള്ള ഒരു പാത്രം പെട്ടാൽ പ്രകൃതിയുടെ ഒരു പ്രതിബിംബമായിട്ടല്ല, ഭീരുത്വത്തിന്റെ ഒരു സജീവമൂൎത്തീകരണമായിട്ടാണു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. എഴുത്തച്ഛന്റെ ഉത്തരൻ ഇതിനു് ഒരുത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണു്. വില്ലാളിവീരനായ കിരീടിയെപ്പോലും നിഷ്പ്രയാസം തോല്പിക്കാമെന്നു് 'തിണ്ണമിടുക്കു' പറഞ്ഞ ആ അന്തഃപുരവീരൻ യാഥാൎത്ഥ്യത്തോടു സമീപിച്ചപ്പോൾ "അയ്യോ, എനിക്കെന്റെ അമ്മയെ കാണണം" എന്നു കൊച്ചുകുട്ടികളെപ്പോലെ വാവിട്ടു കരഞ്ഞുപോകുന്നു. ഭീരുത്വത്തിന്റെ അവസാനത്തെ അഭയസ്ഥാനമാണു് അമ്മ. ഉത്തരന്റെ ഡംഭും ജല്പപ്രഭുത്വവും പണ്ടേ പരിചയമുള്ള നമുക്കു ഉത്തരൻ അങ്ങനെ പറഞ്ഞു എന്നു കേട്ടതിൽ വിസ്മയത്തിനു് അശേഷം അവകാശമില്ല. പക്ഷേ എഴുത്തച്ഛന്റെ ഉത്തരൻ മാത്രമേ അങ്ങനെ പറയൂ എന്നുള്ളതാണു് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധക്കു വിഷയമാകേണ്ടതു്.

വാക്കുകൾ വേണ്ട, കേവലം ഒരു ഭാവവ്യത്യാസംകൊണ്ടു് കഥാപാത്രങ്ങളുടെ നിഗൂഢങ്ങളായ അന്തരംഗവ്യാപാരങ്ങൾപോലും നമുക്കു കാണിച്ചുതരുവാൻ കവിക്കു കഴിയും. പ്രകൃതിക്കുതിനു കഴിവില്ല.

ഏവംവാദിനി ദേവൎഷൌ
...........................പാൎവ്വതി

എന്നുള്ള കാളിദാസപദ്യത്തിൽ പാൎവ്വതിയുടെ ശിരസ്സു നമ്രമാകാനും അവൾ ലീലാകമലപത്രങ്ങൾ എണ്ണുവാനും ഉള്ള കാരണം ഇതികൎത്തവ്യതാമൂഢയായ അവൾക്കുതന്നെ പക്ഷേ അറിഞ്ഞുകൂടായിരിക്കും. എന്നാൽ സഹൃദയനോ ലജ്ജാവിധുരയായ ഗിരിജയുടെ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ അന്തരംഗവ്യാപാരങ്ങൾപോലും കരതലാമലകംപോലെ കാണുവാൻ കഴിയുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഉദ്ധരിച്ചാൽ അനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. ഇവിടെ വിവക്ഷ ഇത്രമാത്രമേയുള്ളു. പ്രകൃതിയെ അതേ പടി പകൎത്തുകയല്ല കവികൾ ചെയ്യുന്നതു്, അഥവാ ചെയ്യേണ്ടതു്. വസ്തുസ്ഥിതികഥനമായാലും അനുഭവവൎണ്ണനമായാലും ആവശ്യമുള്ള സാമഗ്രികൾ പ്രകൃതിയിൽനിന്നു സ്വീകരിച്ചു് ഔചിത്യപൂൎവ്വം സ്വസൃഷ്ടിചെയ്യേണ്ടതാണു് കവിയുടെ കൎത്തവ്യം. കവിയ്ക്കു് പ്രകൃതി ഒരു മാതൃകയല്ല; പ്രത്യുത സ്വസൃഷ്ടിയുടെ മാറ്റു് ഉരച്ചുനോക്കുവാനുള്ള ഒരു ശാണോപലം മാത്രമാണു്.

സിഗരട്ടു്.

(കെ. പി. ഗോവിന്ദൻ നമ്പൂതിരി, iv. u. c.)

എനിക്കുവേണ്ടി നീയെരിഞ്ഞെരിഞ്ഞിതാ
മരിക്കയല്ലയോ മധുരദൎശനേ!
തവോജ്ജ്വലപ്രേമം മമാധരങ്ങളിൽ
തടവറ്റേകുന്നു ചുടുചുംബനങ്ങൾ;
തവവിലോലാംഗം മമാംഗുലികളിൽ
തടവില്ലാതൊരു പുളകമായ് നിൽപൂ;
തവസുരഭിലവിനിശ്വാസമെന്റെ
തലയ്ക്കൊരുന്മാദമണയ്ക്കുന്നു മുഗ്ദ്ധേ.
ജ്വലിപ്പുനിൻകത്തു പിടിച്ച സൌന്ദൎയ്യ-
മുലകിനെനോക്കി ഹസിച്ചുനില്ക്കവേ,
മറക്കുന്നുഞാനീ പ്രപഞ്ചത്തെ നിന്റെ
മയക്കുവിദ്യയിൽ മുഴുകിനില്ക്കവേ
എവിടെനിന്നെത്തി മദീയജീവനി-
ല്പുതിയൊരാനന്ദപ്പുളപ്പണപ്പാൻ നീ?
പുകച്ചുഞാനെന്റെ സകല സമ്പത്തും
പുളകദേ, നിന്റെ പരിപൂജയ്ക്കായി

പരിതപിപ്പീലൊരണുവും ഞാനതിൽ
പരമാനന്ദദേ മമപ്രാണാധികേ.
ഉലകിലീനിന്നെ വെറുക്കുവാനോതും
വിടുവായന്മാരെ വിലവയ്ക്കില ഞാൻ.
തപസ്വിയല്ല ഞാൻ തവമനോഹര-
വപുസ്സിനെ വിട്ടു വെറുങ്ങലിക്കുവാൻ.
എനിയ്ക്കുയേ, നീയേ മരവിപ്പിക്കുമി-
ത്തണുപ്പിനു നാശകരൈക സാധനം!
അഹോ ദഹിച്ചു നിന്നുടലാകെയെൻറ-
യധരങ്ങൾക്കുനീ പ്രിയേ മാപ്പേകണം
അവ തന്നെ നിൻറെ ചുടലയാകണ
മവസാനത്തെയാമധുരചുംബനം!

ലോകനീതി.

(സി. ആർ. ജി. ii. u. c.)

ഉഷസ്സിൻെറ സുസ്മേരവദനം സുപ്രസന്നമായി അന്നും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. വാണിജ്യശാലകളുടെ മുൻഭാഗത്തെ നിരപ്പലകകൾ ഒന്നൊന്നായി പിന്നിലേക്കു മാററപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. പുകഞ്ഞുകരിഞ്ഞ ഒരു രൂപം— സമയം രാത്രിയാണെങ്കിൽ വല്ല 'പിശാചു'മാണെന്നു് നിശ്ചയമായും ആരും ധരിക്കുമായിരുന്നു—അന്നും ആ വഴിയെ കടന്നുപോയി. തൽക്ഷണം ആ വരിയിലുള്ള ഒരു പീടികയുടെ ഉള്ളിൽനിന്നും ഒരാജ്ഞ:— "നില്ലെടാ അവിടെ; കള്ളൻ; നാലുദിവസമായി രണ്ടുനാഴി അരികൊണ്ടുപോയിട്ടു്. വക ഇനിയും തരാറായില്ല, പിള്ളരില്ലടാ അവിടെ....?" അയ്യോ! അതാ ഒരു ഭീമകായൻ ആ 'മരിക്കുവാൻ പോകുന്ന ശവ'ത്തിൻെറ കഴുത്തിൽപിടിച്ചു ഒരു തള്ളു്; "പീടികയുടെ മുററത്തുവന്നുവീണല്ലോ പണ്ടാരം" കോപിതനായ മുതലാളി കാലുകൊണ്ടു് കോരി ഒരേ

വു്! കോരൻ—ആ ദാരിദ്ര്യത്തിൻെറ പര്യായം—ഒരു നീർച്ചാലിൽ വന്നു വീഴുന്നു.

തുടർന്നുകൊണ്ടു പ്രഹരിക്കുവാൻ ഭാവിക്കുന്ന മുതലാളിയുടെ 'പിള്ളരു'ടെ മുഖത്തു ദീനംദീനം കണ്ണോടിക്കുന്ന ആ അസ്ഥികൂടത്തിൽ നിന്നും ഒരു ദയനീയ രോദനം:—"അയ്യോ-തല്ലല്ലേ-പണിക്കു പുവ്വാണ്-വല്ലി കിട്ട്യാ മടക്കത്തിന്നപ്പേ തന്നേക്കേ— തമ്പ്രാനാണ്— പേരാഭഗവത്യാണ് തത്യം-അയ്യോ—തല്ലല്ലേ...." അവിടെ നിറുത്തി, ഒരു ശകാരവർഷവുംകൂടി കഴിച്ചശേഷം വിശാലമനസ്കനായ മുതലാളി തല്ക്കാലം പൊയ്ക്കൊള്ളുവാൻ അവനെ അനുവദിച്ചു.

വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു് ആ സാധു അവിടെനിന്നെഴുന്നേററു. തൻെറ ഉളുക്കിയ കാലുംകൊണ്ടു ഞൊണ്ടിഞൊണ്ടി കോരൻ പടിക്കലെത്തി. ഒരു വലിയ മുളവാരിയും സജ്ജമാക്കി തമ്പ്രാൻ പടിക്കൽ സ്വാഗതമരുളാൻ സന്നിഹിതനായിരുന്നു. "അഹമ്മതി മൂത്തു ചെറുമരുടെ—നേരം തിരിഞ്ഞടി കഴിഞ്ഞപ്പഴാ പണിക്കു--ഇന്നും"

കോപകലുഷിതങ്ങളായ നയനങ്ങളോടുകൂടി ഇങ്ങിനെ അട്ടഹസിച്ചശേഷം കോരൻെറ നേക്കു ഒരു പുലിച്ചാട്ടം! ആ വാരിപ്പൊളി മൂന്നുനാലുപ്രാവശ്യം ആ അസ്ഥികൂടത്തെ വളഞ്ഞുമുറുക്കി. "നേരത്തെ വരെ-തമ്പ്രാനെ-നാളെമൊവ്ല്ക്ക് അട്യേൻ പലരുമ്പ വന്നോളെ-തമ്പ്രാനെ-വന്നോളേ-അയ്യോ-" "ഹാ............വു" തമ്പ്രാൻെറ കോപം അല്പമൊന്നടങ്ങി"വാങ്ങ്ട്-ചെറുമക്കൊററൻ!-പെലേരക്ക്നി എഴുത്തും വായനീം കൂട്ട്യേ സർക്കാരു ചെയ്യേണ്ടു—കള്ളവക-വാങ്ങ്ട്"

കീറിപ്പൊളിഞ്ഞ ആ കരിത്തുണി-കോരൻ തൻെറ നാണം മറച്ചിരുന്നതു്-കൂടി ചുവന്ന ഒരു ചിരിചിരിച്ചു. ഒരു പക്ഷെ അവൻെറ ദേഹത്തിൽനിന്നും വാർന്ന രക്തബിന്ദുക്കൾ ആ അഴുക്കിന്മേൽ സർവ്വത്ര വ്യാപിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു അങ്ങിനെ തോന്നുകയായിരിക്കാം.

കോരൻ തോട്ടത്തിലെത്തി. "ആ തോട്ട് ഇങ്ങട്ട് വേഗം കളച്ചുതുക്ക്-ഈ ഇരുപത്താറു വാഴക്കന്നു ഉച്ചാമ്പഴക്കും കുഴികുത്തിവെക്കണം-ആ തെങ്ങിൻെറ-ം-കവുങ്ങിൻെറ-ം-കടൊക്കെ കളക്കണം- വേഗം കഴിക്ക്, ഞാൻ ഊണുകഴിച്ചു വരുമ്പോഴക്കും ഈ പുഞ്ചക്കണ്ടത്തിൽ വെള്ളം കണ്ണിക്കാൽ മൂടണം" ഇങ്ങനെ ഒരുനൂറുകൂട്ടം പണിയേല്പിച്ചശേഷം തമ്പ്രാൻ' മടങ്ങിപ്പോയി. ഇരുപത്താറുപലം തൂക്കംവരുന്ന ഒരു

കൈക്കോട്ടു് വാത്സല്യനിധിയായ നമ്മുടെ 'തമ്പ്രാൻ' കോരനു സഹായമായി നല്കി.

പതിവിലും ക്രുദ്ധയായി തന്റെ ശ്യാമളാനനവുംകൊണ്ടു് നിശാദേവി അരങ്ങത്തു വന്നിട്ടു മണിക്കൂർ രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. 'അമൃതേത്തു കഴിഞ്ഞു തമ്പ്രാൻ ഉമ്മറത്തു ഉലാത്തുകയാണു്' "ആ....യ.ആ.....യ്...." പടിക്കൽ ഒരു മൂളൽ "ആരണ്ട-കോരനാണ്ടതു-" തമ്പ്രാൻ ചോദിച്ചു. "അതു" "നേരംവെയിലാറണേള്ള-പ്പഴക്കം തോട്ടത്തിന്നു കേറി. ആ പ്ണി ഒക്കെ കഴിച്ചോ?"

"കയിഞ്ഞു്"

"ഇത്ര നേരത്തേന്തേ കേറീതു്. ആ കൈക്കോട്ടങ്ങടു കൊണ്ടന്നു് ഈ വാഴേടെ കട വേഗം ചെത്തിക്കൂട്ടു്" അയ്യോ ആ പാവം പിന്നേയും കിളക്കുകതന്നെയാണു്. ശ്വാസം വലിക്കുവാൻകൂടി ശക്തി ഇല്ലാത്ത ആ സാധു എങ്ങനെ ഈ കൈക്കോട്ടെടുത്തു് പൊക്കുന്നു ആവോ? ഈ വകക്കാർക്കു് ദൈവമല്ലാതെ ആരാണു് തുണ?

പാതിരാപ്പൂ വികസിച്ചു. കോരൻ വല്ലിക്കു് 'പയമുണ്ടു്' വിരിച്ചു രണ്ടു ഫർലോങ്ങു് അകലെപ്പോയി നിന്നു. തമ്പ്രാന്റെ തുറിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വീക്ഷണം അവനെ ഒരു ഫർലോങ്ങു് കൂടി പിന്നിലേക്കു മാററി. 'ഒന്നു്, രണ്ടു്, മൂന്നു്' തമ്പ്രാൻ മൂളികൊണ്ടു് വല്ലി അളന്നു. "അഞ്ചു നാഴി നെല്ലുണ്ടു്, നാഴി നേരം വൈകി വന്നതിന്നു പിഴ; ഇനിയെങ്കിലും പഠിക്ക്."

കല്ലും കരടും, നെല്ലും പതിരും, എല്ലാംകൂടി കലർന്നിരുന്ന ഒരു കലപ്പുമാത്രമായ അവന്റെ അന്നത്തെ കൂലി താൻ ചുററിയിരുന്ന വസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു തലക്കൽ ഒരു കിഴിയാക്കി കെട്ടി വിചാരമഗ്നനായി കോരൻ നടക്കുകയാണു്. നാലുദിവസമായി_താൻ കിടപ്പിലായ അന്നുമുതൽ പട്ടിണി കിടക്കുന്ന തന്റെ അഞ്ചു പിഞ്ചുപൈതങ്ങളുടെ വാടിക്കരിഞ്ഞ മുഖമുകുരങ്ങൾ അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പതിഞ്ഞു. 'കോരന്റെ ചക്കി' കുടിലിന്റെ ഉമ്മറത്തു് തൂണുംപിടിച്ചു് സ്വന്തം വരവും കാത്തു നില്ക്കാറുള്ള ആ ദയനീയചിത്രത്തെ അവൻ ഓർത്തു. "ഇല്ല, മുതലാളിക്ക് നാളെ കൊടുക്കാം, ഇന്നിതു് 'വറത്തു കുത്തന്ന്യാ'" അവൻ നിശ്ചയിച്ചു.

പീടികകളെല്ലാം അടച്ചുപൂട്ടി കച്ചവടക്കാർ സ്വഗൃഹങ്ങളിലേക്ക് അന്നത്തെ വരവെല്ലാം വാരിക്കെട്ടി നടന്നുതുടങ്ങി. പണസ്സഞ്ചിയുമേററി നമ്മുടെ മുതലാളി മദ്ധ്യത്തിലും ഒരാൾ മുമ്പിൽ വിളക്കുകാണിച്ചും ഒരുത്തൻ പിന്നിലുമായി യാത്രയായി. അവർ ഒരു വയലിൽക്കൂടി ഗമിച്ചു തുടങ്ങി. പെട്ടെന്ന്, "ദാ, മുമ്പില്, കള്ളൻ,—പിടിക്കെടാ—" മുതലാളി അകലേക്ക് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

പിന്നെ അവിടെ അടിയുടെ ഒരു ബഹളമാണുണ്ടായത്. കോരൻെറ നിലവിളി ഉച്ചത്തിൽ കേൾക്കാനുണ്ട്. "പഷ്ണ്യാണെ തമ്പ്രാനെ അഞ്ചാറെണ്ണം, തമ്പ്രാനു നാളെ തന്നോളേ—അയ്യോ—വേണ്ട ഇതന്നെടുത്തോളൂ, അയ്യോ—തല്ലല്ലേ—തമ്പ്രാനെ......."

"ആ കിഴിടുത്താ കൊളത്തിലക്കിടടാ, ഇവനെ തീററില്ലാന്നത്."

ആ പാവത്തിൻെറ അന്നത്തെ കൂലി—ധരിച്ചിരുന്ന കീറപ്പാളിയുടെ ഒരററത്തുണ്ടായിരുന്ന കിഴി—മുതലാളിയുടെ ആജ്ഞാനുസരണം വലിച്ചൊരേറ്. ബ്ലീം! അത് വെള്ളത്തിൽ വന്നുവീണു.

ഹാ, കോരൻ അതാ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട്, മന്ദമന്ദം നഗ്നനായി പോകുന്നു. ഇല്ല; അങ്ങനെ പോകുവാൻ, നഗ്നനായിട്ടെത്തുവാനല്ല, വെറും കൈയ്യോടെ പട്ടിണി കിടക്കുന്ന തൻെറ അരുമമക്കളെ സമീപിപ്പാൻ ആ പിതൃഹൃദയത്തിന്ന് ധൈര്യമുണ്ടാകുന്നില്ല.

സത്യവും ധർമ്മവും പട്ടിണിയുടെ ദാസന്മാരാവുക സാധാരണയാണ്. നിയമത്തേയും നീതിയേയും ദാരിദ്ര്യം വിലവെക്കാറില്ല. അതാ കോരൻ ധൈര്യമവലംബിക്കുന്നു. തൻെറ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ വിശപ്പടക്കുവാൻ അവൻ ഒരു സൂത്രം കണ്ടെത്തുന്നു.

കോരനു വഴി തെററിയോ?

ഫലസമൃദ്ധമായ ആ തെങ്ങിൻതോപ്പിൽ—അത് ആരുടേതാണെന്ന് അവനുതന്നെ നിശ്ചയമില്ല—അവൻ എത്തിച്ചേർന്നു. കോരൻ ഒരു തെങ്ങിൻെറ അഗ്രംവരെ എങ്ങിനേയൊ കയറി ഒരു കുല തേങ്ങ വെട്ടിയിട്ടു. തൽക്ഷണം ഒരു മനുഷ്യശബ്ദം കേൾക്കുകയാൽ നാലുപാടും പരിഭ്രാന്തനായി ഒന്നു നോക്കി. "കള്ളൻ കടന്നു, കള്ളൻ കടന്നു," കാവൽക്കാർ അയൽവാസികളുടെ സഹായമഭ്യർത്ഥിച്ചു. "ഠെ" ഒരു വലിയ കല്ല് അവൻെറ തലയിൽ ഊക്കോടെ കൊണ്ടതും, കോരൻ കഴ

ത്തുകത്തി പത്തിരുപതു കോൽ ഉയരമുള്ള ആ കല്പകവൃക്ഷാഗ്രത്തിൽ നിന്നു് നിലംപതിച്ചതും ഒന്നോടെ കഴിഞ്ഞു.

"മൊയ്തുന്റെ ഉന്നം അസാദ്ധ്യാ!" ഒരു കാവൽക്കാരൻ മൊയ്തുവിന്റെ ഉന്നത്തെ പ്രശംസിച്ചു. "അമ്പമ്പാ! വസ്ത്രം ഇല്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്ന ആളെ അറിയാതിരിക്കാൻ" ധിഷണശാലിയായ മൊയ്തു അഭിപ്രായപ്പെട്ടു!! മക്കിയുടേയും കുഞ്ഞുങ്ങളുടേയും ഭാഗ്യം, അവിടത്തുകാരാരും തസ്കരനെ അറിയുകയില്ല. അവർ ഒരു കുഴി മാന്തി "കള്ളന്റെ ശവശരീരം" അതിലിട്ടു മൂടി.

'കിഴക്കേ വാ'പ്പക്ഷി കൂകിത്തുടങ്ങി. കോരന്റെ മാളയിൽ ഇനിയും സന്ധ്യ മയങ്ങുംന്നായുള്ളു. 'ഒന്നുമയങ്ങി' എഴുന്നേററ ഒരു ചെറിയ അസ്ഥികൂടം—ഒരു കുട്ടി എന്നു് വേണമെങ്കിൽ പറയാം—ആ ഇരുട്ടത്തു് തപ്പിപ്പിടിച്ചു് തള്ളയോടു ചോദിച്ചു. "ഇനീം ഇന്ത വന്നില്ലേ—മ്മാ—അയ്യോ—വെയക്കുന്നു—വയ്യാ—ത്തിരി വെള്ളം തരോ അമ്മാ—ഇന്തേ—ഇന്തേ—ഒന്നിങ്ങട് വേഗം വര്—ങ്ങക്ക് വെയക്കുന്നു് —അയ്യോ......."

കടുത്ത പട്ടിണിയുടെ കഠോരദംശനമേററു് വാടിത്തളൎന്നുവീണ ആ പിഞ്ചുപൈതലിന്റെ ആത്മാവിനെക്കൂടി കവൎന്നെടുത്ത ശേഷമാണു് അന്നത്തെ കാളരാത്രി തിരോധാനം ചെയ്തതു്.

എന്റെ ബാലൻ.

(ടി. വി. കൃഷ്ണൻ, ii, u c.)

എന്നും ഞാൻ കോളേജിൽനിന്നുവന്നെത്തുമ്പോഴ
നിൻകൊച്ചുമേനിഞാൻ പുൽകാറില്ലേ?
ഇന്നതിനിപ്പാപിക്കിത്ര കൊതിക്കാറായ്
വന്നല്ലോ? ബാല! ഞാനെന്തു ചെയ്യാം.
ആലോലമേനിയ്ക്കിയലും കുളിർമയി-
ലീഃമനിയെത്ര തണുത്തിട്ടില്ല.

ഇക്കുളുർമാരുതമർമ്മരമെന്തുവാൻ?
നിൻകളിക്കൊഞ്ച,ലതാകമാനം.
അച്ചെറുവായ്മലർ പുഞ്ചിരിയിപ്പോഴും
തൂകുന്നുണ്ടോനീ,യിവനുകാണ്മാൻ?
അല്ലെങ്കിലക്കൊച്ചു ചിപ്പുമായ് നിൻമുടി
ചീകുവാനെന്നെത്തിരയുന്നുണ്ടോ?
അമ്മതൻതാഡന സങ്കടമോത്തുവാൻ
ചെമ്മേനീ 'ചേട്ടനെ' നോക്കുന്നുണ്ടാം?
സോദരിയൊത്തുനീ പൂഴിച്ചോറുണ്ടാക്കി
മോദത്തോടാത്തു പാടുന്നതില്ലേ?
അപ്പമുണ്ടാക്കിത്തരുമെന്നമ്മചൊന്നാ-
തച്ഛനോടോതിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടാം
അസ്പഷ്ടമായനിൻ വാക്കുകൾകേൾപ്പാനാ-
യച്ഛനോരോന്നുചോദിക്കുന്നുണ്ടാം.
പൂങ്കവിളിൽചെറു,തുമ്മവെച്ചച്ഛനാ
പ്പൂമേനിതൊട്ടു തലോടുന്നുണ്ടാം
ലൌകികക്ലേശബന്ധങ്ങളെ വിട്ടു നീ
നാകമായുള്ളോരാവിണ്ണിലേറി.
പൂങ്കുയിൽക്കുക്കുരവത്താൻപ്പുളകിത
മാകുന്നെൻകണ്ണത്തെ പുണ്യാത്മാവേ
മാമകഹൃത്തിലീദുഃഖകലുഷിത
മെങ്ങുന്നീമട്ടുകടന്നുകൂടി.

ഹന്ത ദൃഢസ്നേഹമാഹാത്മ്യമായിടാം
വേറിട്ടെന്തോന്നീശുഭവേളയിൽ
എന്മനംപാടേ കലക്കിക്കളയുവാൻ
പര്യാപ്തമായിക്കരുതിടേണ്ടു.

പൊടിവലി.

(കെ. സി. മാരാർ, iii. u. c.)

പുകവലിയുടെ പിന്നാലെ പൊടിവലിയും എന്നു വെച്ചാൽ മതി. പൊടിവലിമൂലം നാളിതുവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള ഓരോ ഗുണവും ഞാനെടുത്തു വർണ്ണിക്കുവാൻ പുറപ്പെടുന്നതായാൽ ഈ ലേഖനം 'മഹാഭാരത'മായി പരിണമിച്ചേക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമുള്ളതുകൊണ്ടു അത്ര അഗാധതയിലേക്കു എടുത്തുചാടി വീർപ്പുമുട്ടണമെന്നു ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എന്റെ ജീവിതത്തെസംബന്ധിച്ചതും മററു ചിലരുടെ ജീവിതത്തെ സ്പർശിക്കുവാൻ തടസ്ഥമില്ലാത്തതുമായ ചില സംഗതികൾ പറഞ്ഞു പൊടിവലിയുടെ ഗുണത്തെ സാധൂകരിക്കണമെന്നുമാത്രമെ ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളു.

ഉന്മേഷത്തിന്നും ഉണർച്ചക്കും പൊടി പത്ഥ്യരഹിതമായ ഒരു ഉത്തമൌഷധമാണെന്നു എന്റെ ജീവിതാനുഭവംതന്നെ വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ടു്. എന്റെ ഒന്നുരണ്ടു തലമുറകൾക്കുമുമ്പു വീട്ടിൽ പൊടിവലിക്കാരുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിന്നു, വീട്ടിൽ ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ചില പഴഞ്ചൻഡപ്പികളും താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. ജ്യേഷ്ഠൻ പൊടിഡപ്പി വല്ല സ്ഥലത്തുംവെച്ചു കുളിക്കുവാനോ മറേറാ പോകുമ്പോൾ പൊടി കുറേശ്ശെ എടുത്തുപയോഗിച്ചു് പഠിച്ചാണു ഞാൻ ഒരു വലിയ പൊടിവലിക്കാരനായത്തീൎന്നതു്. പോരെങ്കിൽ, വീട്ടിന്നു പുറത്തുകടന്നാൽ പൊടിവലിക്കാരെ കാണുമ്പോൾ എന്റെ ചൂണ്ടാണിവിരലിന്റേയും തള്ളവിരലിന്റേയും അഗ്രങ്ങൾതമ്മിലുള്ള "സമ്മേളനവും" ഒരു വലിക്കു എന്ന താഴ്മയോടുകൂടിയ അപേക്ഷയും എന്നെ ഒരു മൂത്ത പൊടിവലിക്കാരനാക്കിയെന്നു വെച്ചുകൊള്ളുക. ഇങ്ങനെയാണു മിക്കവരും പൊടി വലിച്ചുപഠിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ 'മമവലി' എന്ന ഗ്രന്ഥം പരിശോധിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണു്. (ഈ ഗ്രന്ഥം ഇപ്പോൾ കണ്ടെത്തുവാൻ പ്രയാസമാണു്. 2-ാംപതിപ്പിന്നു ആർഡർ അയച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രസ്സുകാരുടെ അജാഗ്രത കാലദൈൎഘ്യത്തിന്നു കാരണമായേക്കാം)

ബാല്യത്തിൽ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഡപ്പിയിൽനിന്നു പൊടി എടുത്തു വലിച്ചിരുന്ന ഞാൻ വിദ്യാലയത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു വളരെകാലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു ഒരൊന്നാംക്ലാസ് പൊടിവലിക്കാരനായിത്തീൎന്നു. എന്റെ ആഗ്രഹം സഫലീകൃതമാവുകയുംചെയ്തു. അന്നു പൊടിവകക്കു ഒരു ചെമ്പുതുട്ടുപോലും വീട്ടിൽനിന്നു അനുവദിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഇരന്നും ചില സന്നിഗ്ദ്ധഘട്ടങ്ങളിൽ കാലണവീതം മോഷ്ടിച്ചും പൊടിവില്പനക്കാരന്റെ അചഞ്ചലമായ സ്നേഹബഹുമാനാദികളെ അവലംബിച്ചും എനിക്കു എന്റെ ആഗ്രഹത്തെ നിലനിൎത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സധൈൎയ്യം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പൊടിവലി ലോകത്തിൽ എനിക്കു അതു 'വിപ്ലവ'പരമായ ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു!

"ജപേഷുജപമദ്ധ്യേഷു
ജപാന്തേഷുപുനഃപുനഃ
നാസികാചൂൎണ്ണമാഘ്രായ
കോടിയജ്ഞഫലംഭവേൽ"

ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ പൊടിവലിയുടെ ഗുണം വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. പൊടിവലി വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കെന്നല്ല എവൎക്കും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണെന്നുള്ള എന്റെ മഹനീയമായ ആദൎശത്തെ അക്ഷരംപ്രതി അനുഷ്ഠിക്കുവാനും അതിനുവേണ്ടി "കണ്ണു പുണ്ണാക്കി" വേലചെയ്യുവാനും ഒരു വിദ്യാൎത്ഥിസമൂഹംതന്നെ അന്നു ആവിർഭവിച്ചു.

ഞാൻ വളൎന്നു. മുതിൎന്നക്ലാസുകളിലെത്തിയതോടുകൂടി എന്റെ ആദൎശത്തിൽ ഞാൻ ബലമായി വിശ്വസിക്കുവാൻതുടങ്ങി. ഓരോ പരീക്ഷയിലും ഞാൻ വിജയിയായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ ഉത്തരവാദി 'പൊടി'യാണു്. പൊടി വലിക്കാതെ ഒരു വാചകമെങ്കിലും എനിക്കു വായിക്കുവാനോ അഥവാ വായിച്ചാൽപ്പോലും ഗ്രഹിപ്പാനോ സാദ്ധ്യമല്ല. പരീക്ഷാകാലങ്ങളിൽ പൊടി കാലെക്കൂട്ടിത്തന്നെ ഞാൻ സംഭരിച്ചുവെക്കും. ക്ലാസുകളിൽതന്നെ ഓരോ "പീരിഡി"നുള്ളിൽ (Period) ചുരുങ്ങിയതു നാലഞ്ചുപ്രാവശ്യം പൊടിവലിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ നിദ്രാദേവി വന്നു എന്നെ ആലിംഗനംചെയ്യും. ഗുരുനാഥന്മാരെ അറിയിക്കാതെ കഴിക്കുവാൻ ഞാൻ തടിയൻവിദ്യാൎത്ഥികളുടെ പിന്നിലാണിരിക്കുക. അല്ലയോ പൊടി! നീ എന്നെ എത്രഎത്ര പരീക്ഷകളിലാണു സഹായിച്ചിട്ടുള്ളതു! പരിഷ്കാരപ്പെട്ട കണ്ണടകളുടെ ആവിർഭാ

"MENAKA"

Dramatis Personae.

വത്തിനും നീ എത്ര യത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്? എത്ര ഡോക്ടർമാരുടെ കീശയെയാണു നീ കാശുകൊണ്ടു അഭിഷേകംചെയ്തിട്ടുള്ളതു? ഒരുതുള്ളി വെള്ളം പോലും കുടിക്കുവാൻ കിട്ടാത്ത 'അററ'വേനല്ക്കാലത്തു ഇരു കണ്ണുകളിൽനിന്നും ഒഴുകി പുളച്ചു പതച്ചുവരുന്ന ഭാരതപ്പുഴക്കു ആരാണു ഉത്തരവാദി? ഹേ—പൊടിവലി—നീ വിജയിച്ചാലും! വിജയിച്ചാലും!

ഞാൻ കോളേജിലെത്തി. അവിടെ എൻെറ സഹപാഠികളിൽ എൻെറ ആദശത്തോടുകൂടി യോജിക്കുന്ന ഒരു ബഹുഭൂരിപക്ഷം വിദ്യാൎത്ഥികളുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ ഒരു യോഗത്തിൽവെച്ചുതന്നെ ഞങ്ങൾക്കു "കണ്ണിൽ പൊടിയിടുന്ന കള്ളന്മാരേക്കാളധികം മൂക്കിൽ പൊടി തള്ളുന്ന മൂഢന്മാരാണു നല്ലവർ" എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു തീവ്രമായ ഒരു വാദപ്രതിവാദം നടത്തുവാനും ആ പ്രമേയത്തെ വമ്പിച്ച ഭൂരിപക്ഷത്തോടുകൂടി പാസ്സാക്കുവാനും സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്നുംപുറമെ പൊടിവലിപ്രചരണത്തിന്നായി നാലാളുകളെ വില്ലേജ്തോറും നിയമിക്കുകയാണെങ്കിൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽനിന്നുതന്നെ "നയനാനന്ദകരം" തുടങ്ങിയ നിരവധി പദങ്ങളെ പിരടിപിടിച്ചു പുറത്തു തള്ളുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ അധികാരസ്ഥാനത്തെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരം ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ആദശത്തെ നിലനിൎത്തിക്കൊണ്ടു വരുവാൻ ഒട്ടേറെ യത്നിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്.

ഞങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷം ആളുകൾ പ്രാസംഗികന്മാരാണ്. പക്ഷെ ഉജ്ജ്വലവും പ്രൌഢഗംഭീരവുമായ പ്രസംഗങ്ങൾ ഞങ്ങളിൽനിന്നു നിങ്ങൾക്കു കേൾക്കണമെങ്കിൽ പ്രസംഗത്തിൻമുമ്പു പൊടി ഒന്നു വലിക്കണം—അല്ലാ—കയററണം. ഞങ്ങളുടെ സകല പ്രവൃത്തികളും ജാഗ്രതയോടും പൊടിയോടുംകൂടി നടക്കണമെങ്കിൽ പൊടികൂടാതെ കഴികയില്ല. എന്തിനേറെ? പൊടിക്കുവേണ്ടി ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ ചൂണ്ടിപ്പണയാധാരമെഴുതുവാനും അററക്കയ്യിന് തീറെഴുതുവാനും തയ്യാറാണ്. അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തും ഒരു ന്യൂനപക്ഷം 'നാസികാഭക്ഷണം' കിട്ടാതെ വലയുന്നുണ്ടെന്ന സംഗതി ഏററവും പരിതാപകരംതന്നെ!

സ്നേഹിതരെ—നിങ്ങൾ സംഘടിക്കണം! പൊടിക്കുള്ള 'വഹ' നിങ്ങളുടെ വീടുകളിലെ ബഡ്ജററിൽ കൊള്ളിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ വീട്ടിൽനിന്നു 'വാക്ക് ഔട്ട്' ചെയ്യണം! പോരാ ജാഥജാഥയായി നി

ങ്ങൾ "ധൂമപത്രംഷാപ്പു"കളുടെ മുമ്പിൽപ്പോയി സത്യാഗ്രഹമനുഷ്ഠിക്കണം—പോരാ—കല്ലേറു പരിശീലിക്കണം—പോരാ—പൊടിവലി പരീക്ഷകൾ നടത്തി അതിൽ ഒന്നാംസ്ഥാനത്തിന്നു് അഹ്രരായി വിജയിച്ചിട്ടുള്ളവരെ ഹാരമണിയിക്കുകയും അവക്കു മംഗളപത്രങ്ങൾ വായിച്ചു സമപ്പിക്കുകയും വേണം—പോരാ—അവക്ക് പണക്കിഴിതന്നെ സംഭാവന ചെയ്യണം! അന്നേ ഭവ്യഭാസുരമായ ഒരു ഭാവി പൊടിവലിലോകത്തിന്നു സിദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ.

വന്ദേമാതരം—പൊടിവലി—കീ—ജൈ!

ലീലയുടെ പരിഷ്കാരഭ്രമം. *

(കെ. കെ. വാസുദേവൻ, ii, u. c.)

"ഇന്നെന്താ വല്ലാതിരിക്കുന്നതു്? ആപ്പീസ്സിൽ വളരെ അധികം പ്രവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നുവോ?"

ലീലക്കു അസാധാരണമായ ഒരു സന്തോഷം അന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ എപ്പോഴെങ്കിലും അസാധാരണസന്തോഷം പ്രദശിപ്പിച്ചാൽ പിന്നീടു എന്താണു് സംഭവിക്കുകയെന്നു എനിക്കു മിക്കവാറും അനുമാനിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വരാനിരിക്കുന്ന സംഭവത്തിൻെറ ഒരു പ്രതിച്ഛായ മാത്രമായിരുന്നു ആ ആനന്ദം. എൻെറ ഹൃദയം ഒന്നു കുതിച്ചു.

ഞാൻ സമ്മതിച്ചു.

"ഇന്നെന്താണു്? വേറൊരു കറാച്ചിസാരിയോ ആവശ്യം? ഏതു നിറത്തിലുള്ളതാണു് വേണ്ടതു്" ഞാൻ ഉൽക്കണ്ഠയോടെ ചോദിച്ചു.

അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു, "എനിക്കു സാരിയും വേണ്ട, അന്നു പണിയിച്ചു തരാമെന്നു പറഞ്ഞ വൈരലോലക്കുകളും ഇപ്പോൾ വേണ്ട. അതൊന്നുമല്ലാതെ വേറൊന്നാണു് ആവശ്യം."

* ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു്.

"വേറൊന്നോ?"

"അതെ —"

"വളരെ വില പിടിച്ചതോ?"

"അല്ല"

എനിക്കു കുറച്ചു സമാധാനമായി. കുറച്ചു ധൈൎയ്യത്തോടുകൂടി ഉറക്കെ ചോദിച്ചു.

"പിന്നെന്താണ്?"

"നിങ്ങൾക്കില്ലാത്തതായ ഒരു സാധനം"

'എന്ത്?'

"എല്ലാ പുരുഷന്മാക്കും ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യവും എന്നാൽ സ്ത്രീകൾക്ക് ദുസ്സാദ്ധ്യവുമായ ഒരു സംഗതി."

എനിക്ക് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല.

"എനിക്ക് വലിയ ആലോചനശക്തിയൊന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ടു എന്തുതന്നെയായാലും പറയൂ."

"ഞാൻ പറയുന്നതായാൽ എനിക്കു ഒന്നു തരുവാൻ കഴിയുമോ!"

"ഉവ്വ് തീച്ചയായും" ഞാൻ വാക്കുകൊടുത്തു.

ലീല എന്റെ സമീപത്തേക്കണഞ്ഞു. ഒരു കൈ എന്റെ ചുമലിൽ വെച്ചു മറ്റെ കൈകൊണ്ടു എന്റെ കവിൾത്തടം തടവിക്കൊണ്ടു ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു.

"എനിക്ക് മീശ വളത്തണം. എനിക്കു അതു ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു."

"എന്ത്?"

'മീശ'

"അബദ്ധം. ലീലേ, നീ കളിപ്പിക്കുകയാണ്. അല്ലെങ്കിൽ പെൺകുട്ടികൾക്ക് എപ്പോഴെങ്കിലും മീശ വളത്താൻ സാധിക്കുമോ? നിനക്കു ഭ്രാന്താണ്."

"ഇല്ല. എനിക്കു തീച്ചയായും മീശ വളത്തണം. എനിക്കു ഭ്രാന്താണെങ്കിൽ ഞാൻ ഭ്രാന്തശാലയിലായിരിക്കയില്ലെ. അപ്പോൾ എന്റെ ഭത്തൃഗൃഹം ഒരു ഭ്രാന്തശാലയാണോ?"

"ലീലേ വരൂ, കളിയാക്കരുത്"

"പതിനഞ്ചു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ എനിക്കു മീശവളൎത്താൻ സാധിക്കുമെന്നു ഞാൻ 'ജയ' യോടും മററും പന്തയം കെട്ടി. എനിക്കു പന്തയം ജയിക്കണം. അതുകൊണ്ടു മീശ വളൎത്തുന്നതിൽ അവിടുന്നു എന്നെ തീൎച്ചയായും സഹായിക്കണം."

വൃത്തിയായി ക്ഷൌരം ചെയ്ത താടിയിൽ ഞാൻ ആലോചനാപൂൎവ്വം തടവി.

"പെൺകുട്ടികൾ ക്രമേണ എന്തെല്ലാം കോലാഹലങ്ങളിലേക്കാണു് എടുത്തു ചാടുന്നതു്. ആദ്യം നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മുടി 'ബോബ്' ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു മീശ വേണം പോലും. ഇനി നിങ്ങൾ എന്തുതന്നെ ആഗ്രഹിക്കുകയില്ല. ചന്ദ്രനിലെ മനുഷ്യനേയും നിങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടും."

'ചാക്കിനെ ഓൎക്കുക.' എന്ന സ്വരം അവളിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു.

പെട്ടെന്നു് എനിക്കൊരു വിദ്യ തോന്നി. 'ഇതാ കിട്ടി' എന്നു പറഞ്ഞു ഞാൻ തുടമേൽ ഒന്നു തട്ടി.

'എന്തു്? മീശ കിട്ടിയൊ,' അത്യാഗ്രഹത്തോടെ അവൾ അന്വേഷിച്ചു.

"ഉവ്വ്. നിനക്കു ഏതുമാതിരി മീശയിലാണു് ഇഷ്ടം? വലിയതും നീണ്ടതുമായ മീശ, കിച്ചനരുടെ മീശ അതുമല്ലെങ്കിൽ ഹിററ്ലരുടേതു്. ഒടുവിലായി പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള പൊടിമീശ."

അവൾ ഓരോന്നിൻേറയും വിവരണം ആവശ്യപ്പെട്ടു. "ഹിററ്ലരുടെ മീശ എങ്ങിനെയിരിക്കും?" അവൾ ചോദിച്ചു.

"മുള്ളൻകോലുപോലെയിരിക്കും."

ഒടുവിൽ പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള പൊടിമീശതന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തു.

II

പിറെറ ദിവസം വൈകുന്നേരം കുറച്ചു ചെറിയ മുടിയും ഒരു കുപ്പി പശയും "ചൈനാബസാറി"ൽനിന്നു ഞാൻ മേടിച്ചു. അത്ഭുതകരമായ മീശനിൎമ്മാണത്തിനു ഞാൻ ലീലയെ ഏല്പിച്ചു.

* * * * *

ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോയി. മുൻനിശ്ചയത്തിന്നനുസരിച്ച ഒരു ഞായറാഴ്ച വൈകുന്നേരം ലീല വദ്ധാസ്ത്രീകളെപ്പോലെ മൂടിക്കെട്ടിയ ഒരു 'ടാക്സി'യിൽ കയറി പുറത്തേക്കു പോയി. ഞാനും അവളെ പിൻതുടന്നു. അവൾ നേരെ 'ജയ'യുടെ ഗൃഹത്തിലെ തോട്ടത്തിൽ എല്ലാവരും കൂടിയിരിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ചേന്നു. മുഖം മൂടിയിരുന്ന സാരിയുടെ തല മേൽപ്പോട്ടു നീക്കിയപ്പോൾ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന പെൺകുട്ടികളിൽനിന്നും പെട്ടെന്നു അത്ഭുതശബ്ദം പുറപ്പെട്ടു.

"ലീലേ, നീ എങ്ങനെ ഈ കാര്യം പററിച്ചു?" എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചുചോദിച്ചു.

ഞാൻ ദിവസേന രണ്ടുനേരവും ഭത്താവിൻെറ 'റെയിസർ'കൊണ്ടു 'ഷെവ്' ചെയ്തു. ഫലം ഇങ്ങനെയും! മീശ തടവിക്കൊണ്ടു അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു.

"എത്ര മനോഹരം! എനിക്കും ഒന്നു വളത്തണം." ജയ ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു. "എനിക്കും, എനിക്കും" എന്ന ശബ്ദം അവിടെ മാറെറാലിക്കൊണ്ടു.

പിറെറ ദിവസം വൈകുന്നേരം 'മൂർമാക്കററിലെ' 'റെയിസർ' കച്ചവടക്കാക്ക് വമ്പിച്ച വില്പനയുണ്ടായി. ഇരുപതു പെൺകുട്ടികൾ രാവും പകലുമിരുന്നു 'ഷെവ്' ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി.

ഫലം! ചിലരുടെ മുഖത്തെ ചമ്മംതന്നെപോയി. ചിലക്ക് വലിയ വേദന അനുഭവപ്പെട്ടു. മററുചിലർ അവരുടെ വിലപിടിച്ച അധരത്തെ മുറിപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ ആഗ്രഹിച്ചതു് ആക്കും കൈവന്നതുമില്ല.

III

ലീലയും ഞാനും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു മുറിയിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു.

"ആറുകൊല്ലംതന്നെ നിരന്തരം 'ഷെവ്' ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാലും സ്ത്രീകൾക്കു് മീശ വളരുകയില്ല എന്ന തത്വമറിയാത്ത മരമണ്ടകളാണല്ലൊ സ്ത്രീകൾ" എന്നു ഞാൻ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു.

പിൻഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായ ഒരു ചെറിയശബ്ദം എൻെറ ഹൃദയസ്പന്ദത്തെ വദ്ധിപ്പിച്ചു. ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി—കോപിച്ച പെൺനരികളെപ്പോലെ ജയയും അവളുടെ കൂട്ടുകാരും അവിടെ നിന്നിരുന്നു.

മെലിഞ്ഞവരും, ശക്തിയുള്ളവരും ഉയരമുള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരും സുന്ദരികളും അല്ലാത്തവരും ആ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. അവർ എന്നെ വളഞ്ഞു. എന്റെ തല നീന്തുവാൻ തുടങ്ങി. പെൺകുട്ടികളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞ ഒരു ബങ്കാൾ ഉൾക്കടൽ ഞാൻ അവിടെ കണ്ടു. കോപിഷ്ടയായ 'ജയ' എന്റെ ഒടുവിലത്തെ വാക്കുകൾ കേട്ടിരുന്നു. അവൾ ഒരു കുനികൊണ്ടു എന്നെ സമീപിച്ചു. ഒരു തള്ളുകൊണ്ടു എന്നെ താഴെ വീഴ്ത്തി.

ജയ ദ്വേഷ്യത്തോടെ എന്തൊക്കെയൊ അലറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു മല്ലയുദ്ധവിദഗ്ദ്ധയെന്നപോലെ അവൾ എന്റെ മൂക്കിന്മേൽ ഒരടി. മറ്റൊരുവൾ ചെവികളിന്മേൽ അവളുടെ സാമർത്ഥ്യം പ്രയോഗിച്ചു. അവയുടെ ശ്രവണശക്തി പൊയ്പ്പോയതായി എനിക്കു തോന്നി. കണ്ണുകാണാതെയും ക്ഷീണിച്ചും ശ്വാസം കിട്ടാതേയും ഞാൻ നിലത്തുകിടന്നു. എന്നിട്ടും അവർ വിട്ടില്ല. അവർ എന്നെ അടിക്കുകയും കുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതിലധികമായി ഞാൻ ഒന്നും അറിഞ്ഞില്ല.

ഞാൻ കണ്ണുതുറന്നു നോക്കിയതു ലീലയുടെ നീലനേത്രങ്ങളിലേക്കായിരുന്നു.

അവൾ പറഞ്ഞു; "മടിയാ, എഴുന്നേല്ക്കു. ആഫീസ്സിൽ പോകേണ്ട സമയമായി."

"ഞാൻ എഴുന്നേററിരുന്ന് കണ്ണുകൾ തുടച്ചു. "ദൈവമേ എന്തൊരു മഹാ സ്വപ്നം."

ഒരു കാൺസ്റ്റബിൾ ഒരു തടവുകാരനെ കോടതിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുകയായിരുന്നു. വഴിക്കുവെച്ചു തടവുകാരനറിയാതെ അവന്റെ രണ്ടാംമുണ്ടു താഴെ വീണു. കുറച്ചുദൂരംകൂടി പോയതിന്നുശേഷമാണ് അവൻ തന്റെ നഷ്ടം മനസ്സിലാക്കിയത്.

"യജമാനനേ! എന്റെ മുണ്ടു വീണുപോയി. ഞാൻ മടങ്ങിച്ചെന്നു അതെടുത്തു വരട്ടേയോ?" അവൻ ചോദിച്ചു.

കൺസ്റ്റബിൾ:—"നിന്നെ ഞാൻ പോകുവാനനുവദിച്ചാൽ നീ ഒരു സമയം ഓടിപ്പോയേക്കും. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ എടുത്തു കൊണ്ടുവരാം. നീ ഇവിടെ നില്ക്കു്."